

61

Wason
AP 215
T924+

tuổi ngọc

tuần báo của tuổi vừa lớn

tuổi ngọc

TUẦN BÁO CỦA TUỔI VỪA LỚN

CHỦ NHIỆM : DUYÊN ANH VŨ MỘNG LONG
CHỦ BÚT : ĐÌNH TIẾN LUYỆN
QUẢN LÝ : ĐẶNG XUÂN CÔN
TRỊ SỰ : PHẠM ĐÌNH THỐNG

VĂN

quỳnh tiên DUY NGUYỄN
lá thư từ thành phố xa mờ VĨNH KHUYẾN
những đoạn trí nhớ rời NGUYỄN THỊ VÔNG VANG
con nai ngoan hiền THÙY NHI
mùa thu và những sợi tơ hồng VŨ THỊ HẢI DƯƠNG

THƠ

nguyễn bình — hồ dzếnh — ng. cầm — an châu lan
trương văn dũng — hoa vông vang — thy hoài nhân
trần phượng vũ — trầm thụy du — trần văn nghĩa

TRUYỆN DÀI

mùa áo vàng TỪ KẾ TƯỜNG
tinh mộng HOÀNG HẢI THÙY
vuông cổ hẹn ĐÌNH TIẾN LUYỆN

MỤC THƯỜNG XUYÊN

nhìn xuống cuộc đời TÒA SOẠN VÀ BẠN NGỌC
chạp phở KIẾN VÀNG
ngọc thân ái NGỌC
biết một biết mười NGUYỄN THẾ
bệnh mới lớn NGUYỄN TUẤN ANH
tuổi ngọc và bạn ngọc DUYÊN ANH

Tòa soạn, trị sự : 38 Phạm Ngũ Lão — Saigon Đ.T. : 23.595
BIÊN LAI SỐ 597/BTT/NBT NGÀY 24-4-1971

TUẦN BÁO RA NGÀY THỨ NĂM

NGUYỄN BÌNH • HỒ DZẾNH

nhật nắng

Có gái nhà ai ở xóm Đông,
Sang đây một sớm nắng vàng trong,
Càng hai cô bạn bên bờ giếng,
Nhật nắng trong cây, kể chuyện lòng.

Tôi về dưỡng bệnh ở nơi đây,
Nhà trọ thân đơn tối lại ngày,
Từ buổi nhìn qua song cửa sổ
Bệnh dường như khỏi, dạ như say.

Tôi ở thôn Đoài, cô thôn Đông,
Biết còn gặp gỡ được nhau không ?
Cách hai bờ giếng nhưng xa cách,
Như kẻ đầu sông, kẻ cuối sông.

Giếng cạn nên khôn thả lá vàng,
Khôn nhờ gió sớm nhả tin sang.
Lá ơi và gió ơi ! tôi biết
Tình chữa chung đôi đã lỡ làng.

Có chẳng bao giờ biết đến tôi,
Mà tôi đan diu mấy đêm rồi.
Mấy đêm đan diu người trong mộng,
Mộng tỉnh, canh tàn, châu lệ rơi...

Chùm hoa dâm bụt bên bờ giếng
Nở đỏ như muốn mảnh lụa điều
Tôi đổi lòng tôi nên chẳng dám
Nhận là mình đã bắt đầu yêu.

Nhà trọ từ nay thêm bóng cô,
Nhưng tôi hồn mất tự bao giờ !
Tôi mong nhớ lắm ! tôi mong mỗi
Một buổi nào đây chẳng hẹn hò.

Có lại sang đây, có lại ngồi,
Bên bờ giếng nhật nắng vàng rơi.
Nắng vàng rơi mãi bên bờ giếng
Sao nắng vàng không hẹn một lời ?

Tình có cho đi chẳng có về,
Lòng kêu gọi mãi chẳng ai nghe.
Cho nên từ đây tôi ngơ ngẩn,
Làm những bài thơ lạc cả đề.

NGUYỄN BÌNH
(Lỡ bước sang ngang)

duyên ý

Đừng buồn nhưng cũng đừng vui,
Êm êm nắng nhẹ qua trời rợn mưa.
Hỡi người, tôi nói gì chưa ?
Tôi đang sắp nói, hay vừa nói ra ?

Trời đừng cho búp lên hoa,
Cho khi gần đến, tôi xa mãi nắng ;
Cho tôi thoáng cảm mùi nhang,
Hình dung xa vắng cung đàn rồi thổi.

Chập chờn bướm nửa, hoa đôi
Tình nên chỉ mộng khi đời sẽ thơ.
Ước gì bạn mãi là cô
Đề duyên hai đứa bao giờ cũng tươi.

Đừng buồn nhưng cũng đừng vui,
Êm êm nắng nhẹ qua trời rợn mưa...
HỒ DZẾNH
(Quê Ngoại)

lê huy linh vũ và điều trần 1972

Trung tá Nguyễn Thượng Thọ, phụ tá Đặc Trách Điện Ảnh và Võ Tuyến Truyền Hình Quân Đội tức nhà viết truyện phim Lê Huy Linh Vũ, tác giả truyện phim chiến tranh vĩ đại *Nguyễn cầu* (chưa quay) và *Nghịêng cánh* vừa mới nói gương Nguyễn Trường Tộ « thành khẩn đệ trình lên Tổng thống Việt Nam Cộng Hòa » bản *Điều Trần 1972*. Bản *Điều Trần* của Lê Huy Linh Vũ đòi hỏi một sự « xét lại toàn bộ Sách Lược Quân Sự Quốc Gia ». Có lẽ, Lê Huy Linh Vũ thành khẩn quá, thiết tha quá nên sự xét lại của ông đã được Phối Hợp Nghệ Thuật xếp lại! Ông bèn tức mình quá, đành máy bản *Điều Trần 1972* trên giấy thật sang, kỹ thuật thật tinh vi, bìa in offset hai màu thật tối tân, tối tân và sang trọng hơn cả những cuốn sách bàn về chiến thuật, chiến lược của một vài vị tướng lãnh đã cho xuất bản. Và bìa rất đẹp, dĩ nhiên. Lê Huy Linh Vũ hẳn đã « thành khẩn trao đến tay » rất đông thân hữu và văn hữu của

ông. Tôi cũng được hân hạnh « trao đến tay » một cuốn. Ông Lê Huy Linh Vũ « chờ đợi ở quý văn hữu một sự tỏ bày thái độ ». Bản *Điều Trần 1972* còn kèm theo bức thư ngỏ 15 trang in ronéo một mặt giấy, kính gửi tổng thống. Sau khi ca ngợi đức độ của Tổng thống, ông Lê Huy Linh Vũ xin 3 đặc ân. 1) Giải tán Sở Phối Hợp Nghệ Thuật thuộc Bộ Thông Tin và trao trả quyền kiểm duyệt sách báo cho những người viết sách viết báo. 2) Xin tha cho nhà văn Nguyễn Vũ (mà ông gọi là thằng trẻ nít Nguyễn Vũ và ông không xin tha cho nhà văn Dương Hùng Cường). 3) Xin được xuất bản tập *Điều trần 1972*. Sở dĩ ông Lê Huy Linh Vũ xin đặc ân xuất bản toàn vẹn cuốn sách của ông vì Phối Hợp Nghệ Thuật đã cắt bỏ của ông nhiều đoạn. Ông cho rằng vị chánh số PHNT, « một sĩ quan trẻ cấp nhỏ chưa có nhiều kinh nghiệm chiến trường, chưa học qua các khóa cao cấp nên không đủ kiến thức quân sự cần thiết để hiểu rõ giá trị và ích lợi đoạn thảo luận chiến lược chiến thuật đó, tức là đoạn bị gạch bỏ. » Một sĩ quan còn chưa đủ kiến thức quân sự để hiểu những gì ông Lê Huy Linh Vũ muốn nói thì tôi, cựu đoàn viên Biệt Đoàn Trừ Bì, kiến thức quân sự tân binh quân dịch, sức mấy dám lạm bàn. Cho nên, nhận được sách rất bản khoăn về sự chờ đợi bày tỏ thái độ của tác giả. Có một điều tôi muốn bày tỏ là để nghị trao quyền kiểm duyệt sách cho người viết sách thì e không hợp với *Điều trần 1972*. Nhà văn nào nữ và dám lãnh công việc kiểm duyệt? Nhà văn nào bằng lòng kiểm duyệt sách của nhân viên Bộ Thông Tin? Tôi có một

cuốn sách nhan đề *Bỏ sấm găm cổ chày*, gọi là tâm bút, bàn chuyện đào tạo một thế hệ tương lai của miền Nam, cũng bị cắt bỏ trên 32 trang đã in và đã khâu. Và tôi ngoan ngoãn chấp nhận. Chấp nhận và nghĩ rằng từ nay trở đi tôi sẽ không viết những gì mình coi là những ý kiến thành khẩn đóng góp cho cuộc chiến đấu chung nữa. Ta cứ tà tà viết tuyện tình mộng tưởng. Anh Lê Huy Linh Vũ (xin phép được gọi bằng anh cho thân mật), anh đã chứng tỏ nhiệt tình và lòng can đảm của anh. Bản *Điều trần 1972* được xuất bản hay không tưởng cũng chẳng thành vấn đề. Đến ngay tôi mà còn phục anh thì biết bao người đã phục anh và thông cảm tấm lòng anh đối với quê hương, dân tộc. Anh đã tỏ thái độ của kẻ sĩ trước vận mạng đất nước. Riêng tôi, chỉ biết ngợi ca thái độ của anh và xin phép không có thái độ. Đành cáo lỗi cùng anh (*Duyên Anh*)

những truyện dài sắp đăng trên tuần báo tuổi ngọc

Số sau, *Tuổi Ngọc 62* thay đổi « toàn bộ sách lược... trình bày », nghĩa là, những sự trình bày đã « biến đổi » suốt 61 số báo sẽ được xếp vào bảo tàng viện. Một thùng bản kẽm mới làm xong. Đây là công trình vẽ vời của con nhà Ly 72 mí lý con nhà Kiến Vàng. Bạn ngọc sẽ thấy từ cái « cờ lít sê » của từng mục cũng thay đổi. Đáng lẽ, thay đổi luôn chữ mới. Nhưng cụ chủ nhà in bảo đầu năm 1973 đổi chữ cũng không muộn. Về hình thức, *Tuổi Ngọc 62* mới hoàn toàn để không còn ai có thể giống mình hoặc không có thể giống ai. Đó là điều bắt buộc, là cái chắc. Về nội dung, *Tuổi Ngọc 62* khởi đăng truyện dài nhiều cố gắng và công phu nhất của *Duyên Anh*: truyện dài *THU TÌNH TRÊN CÁT*. Truyện dài *Tình Mộng* do Hoàng Hải Thủy phóng tác

sắp chuẩn dứt. Nhiều nhà văn hứa viết truyện dài cho *Tuổi Ngọc*, thí dụ: Mai Thảo, Nguyễn Đình Toàn, Nguyễn Xuân Hoàng... Đợt bìa mới gồm 4 số 62, 63, 64, 65 đã in xong trước khi me xử chủ nhiệm phiếu hốt miền Trung về nên trang sau chưa kịp thực hiện « chuyện lạ » Đành bẹn bạn ngọc tới số 66. Cam đoan bạn ngọc sẽ thấy chuyện lạ ấy và bạn sẽ thích thú, sẽ khen *Tuổi Ngọc* chịu khó vùng lên, vùng lên mãi mãi, vùng lên không ngừng. Bạn ngọc chờ đợi số 62, số báo đánh dấu một khởi sự thay đổi. (*Phạm Định*)

làm dáng trí thức và làm dáng ngu dốt

Trong mục « Chuyện Phiếm » của một nhật báo nổi tiếng nhiều rao vặt quảng cáo, một ông nào đó, nhân bàn về sự làm dáng, đã đả kích nhà văn một lượt với giọng cay cú kiểu suốt đời mình có lẽ cũng chỉ viết nổi một bài chuyên phiếm. Ông này không nêu tên nhà văn nhưng cái lối ám chỉ làm ra cao thượng nhưng lại để lộ vẻ hạ lưu của mình, ai chả hiểu ông ta công kích tác giả *Sầu Mưa* và tác giả *Bóng Người Thiên Thu*. Đối với người viết, có hai cách để làm cho tiêu thuyết của y phong phú. Đi và đọc. Không đi thì phải đọc. Doãn Quốc Sĩ, nhà văn nhà giáo mến yêu của chúng ta đi Mỹ tu nghiệp. Ông đã dựng một cốt truyện với không gian Mỹ và mỗi tình Mỹ Việt mà ở đó quê hương Việt Nam rất đáng chiêm ngưỡng. Nhưng cái ông chuyên phiếm lại bảo Doãn Quốc Sĩ « làm dáng trí thức »! Doãn Quốc Sĩ, tác giả, *Gìn vàng giữ ngọc*, *Người Việt mến yêu*... quá thừa trí thức, chỉ những kẻ ngu dốt mới bảo ông làm dáng trí thức. Vấn luận điện đó, ông chuyện phiếm công kích Nguyễn Thị Hoàng viết truyện có bối cảnh Đài Loan (Đài Loan chứ không phải Nhật

đâu, ông ạ). Và ông bảo ai viết truyện mà cho nhân vật nói về những bài hát nổi tiếng của Tây, của Mỹ, của Tàu là làm đáng trí thức! Tôi rất buồn cho ông ta và buồn luôn cho cả người chọn cái bài của ông ta đăng báo. Đáng lẽ tôi không phí bút mực lên tiếng. Nhưng vì quá yêu Doãn Quốc Sĩ nên phải viết mẫu bài này. Trí thức, ông chuyện phiếm, ông đang được mấy lon mà cứ sợ người khác thua kém mình, mà cứ nghĩ người khác « có mặt cảm thua sút bằng cấp » của mình? (Kiến Em)

châu đình quang và thư viện bỏ túi

Mấy tháng nay, anh Châu Đình Quang, giáo sư trẻ tuổi và đầy thiện chí của trường trung học Trần Hưng Đạo, Nha Trang cùng với nhóm thân hữu gồm các giáo sinh sư phạm Nha Trang và giáo sư các trường trung học trong thị xã đã âm thầm tổ chức một cái thư viện nhỏ để thỏa mãn nhu cầu ham đọc của thanh niên, học sinh Nha Trang. Muốn thư viện đầy đủ sách, anh Châu Đình Quang lập một hội đọc sách Hội viên gia nhập hội phải đóng 200 đồng, mỗi tháng đóng thêm 20 đồng và được đề nghị mua 3 cuốn sách. Dĩ nhiên, cái thư viện bỏ túi này phải tuyển lựa sách hữu ích, giải trí lành mạnh. Mục đích của Châu Đình Quang và nhóm thân hữu là góp phần nẻo đó xây dựng lớp người trẻ ở tỉnh nhà. Anh còn định tổ chức các buổi diễn thuyết ở các trường khắp tỉnh và giới thiệu sách báo đứng đắn cho độc giả trẻ tuổi. Công việc của Châu Đình Quang rất đáng khích lệ và tiếp tay. Một ngày nào đó, các văn sĩ, các nhà

xuất bản sẽ nhận được thư xin sách cho Thư Viện Bỏ Túi (còn gọi là thư viện tư) Nha Trang, mong quý vị sẵn sàng giúp đỡ. (Ái Hoa).

con đường chông gai của người làm báo tuổi trẻ

Đây không phải là những lời than van của Tuổi Ngọc. Ông chủ bút Đinh Tiến Luyện đã ra lệnh cấm than van, phải cười khinh gian khổ và ngậm bồ hòn làm việc. Do đó, xin bàn về tình hình sách báo tuổi trẻ. Ông Quyên Di, bán nguyệt san *Ngàn Thông* của ông khá chưa? Ông Nhật Tiến, tình hình *Thiếu Nhi* khả quan chứ? Cô Thu Mai, liệu *Thăng Bờm* có còn chề « ao sâu cá mè » để chỉ cười khi được đổi « nắm xôi »? Và cụ Chân Tín, *Tuổi Hoa* của cụ nửa đường đi lên hay đi xuống? Giấy bìa 80 lạng chút xíu giờ đã 3900 đồng 1 rame. Giấy 65 x 100 in *Tuổi Ngọc* thả nổi rồi. 1450 đồng rồi 1600 đồng và đang 1700 đ. Có tương lai 2000 đ. làm à! Giá báo thì không thể tăng. Tăng là chết. Báo lại bán cũng khó lên. Tại sao báo của chúng ta không được bán chạy một thuở nhỉ? Cứ bị đứng ngắm cảnh báo trả về những mục bán kí lô, buồn thảm quá! Tiền điện tăng, tiền mực tăng tiền nhân công tăng, bắt buộc, tiền ấn loát phải tăng. Bởi lẽ đó, cuốn sách 230 trang mới đề giá 340 đồng. Thế vẫn còn rẻ. Nhưng con đường làm báo của những người làm báo còn đôi chút lý tưởng quả là con đường đầy chông gai. Thử thách, suốt đời thử thách. Khi nào hết thử thách rồi, đó là lúc gục chết. Và rồi cuộc đời quên lãng một sớm một chiều. Ôi, cảm khái! (Ý Đức).

LÀM VĂN NGHỆ

văn nghệ tỉnh nhỏ lên tiếng

Tuần này, *Làm Văn Nghệ* hân hạnh đăng tải những ý nghĩ của bạn An Châu Lan, một trong những người văn nghệ trẻ của Huế. Như bạn ngọc đã biết, *Tuổi Ngọc* là tuần báo của tuổi vừa lớn (cũng có thể coi là tuần báo của bạn trẻ) nên mở mục *Làm Văn Nghệ*, *Tuổi Ngọc* ao ước được các bạn trẻ lên tiếng về vấn đề văn nghệ, văn đề mà *Tuổi Ngọc* đoán chắc có đến 80 phần 100 bạn trẻ ham chuộng, thích thú và băn khoăn. Không có trường dạy viết văn, làm thơ. Cũng không có thầy dạy viết văn, làm thơ. Nguyễn Sa không học làm thơ ở một ông thầy nào cả. Mai Thảo không học viết văn ở một ông thầy nào cả. Họ có thiên tài? Trời phú cho họ cái khả năng làm thơ viết văn? Không đúng đâu. Rất hiếm hoi trong lãnh vực văn chương là thiên tài hay thần đồng. Chỉ có thần đồng ca nhạc. Chưa thấy thần đồng tiểu thuyết. Nguyễn Sa làm thơ hay vì, trước hết, Nguyễn Sa thích làm thơ. Mai Thảo viết văn hay vì, trước hết, Mai Thảo thích viết văn. Hoàng Hải Thủy có một nhân xét rất đúng: Nếu bạn không thích viết thì có lấp cánh tay của Hemingway vào tay bạn, bạn cũng khó mà viết nổi. Vậy điều kiện tiên quyết để trở thành nhà văn là phải thích viết cái đã. Rồi sau đó ta học hỏi kinh nghiệm sáng tác của

những người đi trước, học hỏi kinh nghiệm ngoài đời và tìm riêng cho mình một bút pháp, một cách xây dựng tác phẩm. Nghĩ là phải kiên nhẫn. Kiên nhẫn trong cố đơn. Tuổi Ngọc rào đón như thế để thanh minh trước rằng LÀM VĂN NGHỆ không phải là nơi DẠY LÀM VĂN NGHỆ. Tuổi Ngọc sẽ cố gắng, mỗi tuần, thay các bạn trẻ hỏi thăm kinh nghiệm sáng tác của các nhà văn, nhà thơ mà tác phẩm đã xuất bản của họ để tư cách nói về kinh nghiệm của họ. Số tôi, Tuổi Ngọc 62 thay đổi, Tuổi Ngọc cử bạn Duyên Anh nói chuyện về kinh nghiệm đời văn với nhà văn Nguyễn Xuân Hoàng, thư ký tòa soạn tạp chí VĂN. Bạn ngọc sẽ thấy, ở bài « văn nghệ » đầu tiên của một đời văn, Nguyễn Xuân Hoàng cho chúng ta biết nó khó hay dễ, khó dễ ra sao. Bây giờ, mời bạn đọc vài ý nghĩ của An Châu Lan.

T.N.

Huế, 18.7.72

Anh Duyên Anh,

Chờ cho hết nạn pháo kích để viết thư cho anh nhưng chờ hoài chẳng thấy hết. Nên viết trong những âm thanh « veo veo » êm tai quen thuộc vậy.

Đã đọc hết những điều anh viết trong Tuổi Ngọc. Tôi hoàn toàn đồng ý với anh. Và chắc cũng rất nhiều người đồng ý với anh. Tuy nhiên, ở một phương diện nào đó, tôi nghĩ, vấn đề không phải hoàn toàn như vậy. Ở cá nhân tôi, tôi không bao giờ nghĩ rằng « bọn văn nghệ đàn anh ở Sài Gòn các đường vít lối, chèn ép tài năng các đàn em văn nghệ tỉnh nhỏ ». Cũng không bao giờ có « sự kỳ thị » giữa văn nghệ Sài Gòn và văn nghệ tỉnh nhỏ. Phải ngay thẳng mà nhận rằng các bạn văn nghệ trẻ ở tỉnh nhỏ không có cơ hội, không có phương tiện để phát triển tài năng của mình. Sài Gòn đất rộng dân đông. Sài Gòn lắm phương tiện. Đành rằng cái nghèo không hẳn là nguyên nhân chặn bít con đường văn chương nếu thật sự ta muốn đi nhưng, ở những miền mà đời sống chật vật, những ràng buộc của rất nhiều thứ vây hãm chung quanh. Những nội san, đặc san, giai phẩm, nhóm, đoàn... ở địa phương chỉ là những giọt nước sông. Nếu có những lời phi lộ « đao to búa lớn » nào đó thì chỉ là « công trình » của những tay làm báo vì muốn người ta thấy mình « lớn » hoặc bắt chước cái vóc dáng của những « đàn anh ở Sài Gòn », nhưng đừng thương hại ở chỗ con nai mà muốn to bằng con bò ! Khi mà các địa phương, các tỉnh nhỏ như tỉnh chúng tôi không có cơ hội để làm văn nghệ thì chỉ còn biết trồng cây vào các « đàn anh Sài Gòn », nói hẳn là trồng cây ở các tờ báo Sài Gòn. Cả nước Việt Nam Cộng Hòa gồm 50 vừa tỉnh vừa thị xã mà chỉ có độc nhất cái thành phố Sài Gòn là thành phố có khả năng về báo chí. Những người trẻ muốn làm văn nghệ dù muốn dù không

cũng đều phải « nhìn » về Sài Gòn. Chúng tôi không nghĩ « đàn anh Sài Gòn » bắt chẹt nhưng chắc chắn đàn anh Sài Gòn không bao giờ nghĩ đến việc nâng đỡ, khuyến khích cho các « đàn em tỉnh nhỏ » có thể tiến xa hơn. Hẳn nhiên « đàn em » không bao giờ dám trách, vì lẽ, nếu ở tỉnh nhỏ chúng tôi làm văn nghệ với một góc cạnh nào đó thì ở Sài Gòn, các anh làm báo là một nghề. Nghề làm báo. Nghề viết văn. Nó là phương tiện nuôi sống các anh. Không thể nào đi giúp người khác khi chính bản thân của mình rách như xơ mướp. Và khi đã là một cái nghề, dù muốn dù không, các anh cũng phải đùm bọc lấy nhau, giúp đỡ lẫn nhau để sống, đương nhiên. Muốn báo sống lâu, tờ báo phải đặc sắc. Muốn tờ báo đặc sắc thì phải có nhiều nhà văn tên tuổi viết đề bán chạy. Rồi cứ vậy như một thông lệ. Báo nào cũng phải vậy (tôi nghĩ, có lẽ tờ Tuổi Ngọc là một ngoại lệ, một ngoại lệ đáng ca ngợi). Bên cạnh đó, khi một số người nào đó, cùng nhau hùn hạp (tinh thần và vật chất) để ra một tờ báo, thì đương nhiên họ phải dành nhiều trang nhiều bài cho họ để vừa đỡ trả tiền nhuận bút, vừa có được nhiều lời (có khi phải ký thật nhiều bút hiệu).

Và với những « sự thật » như vậy thì dù có không chèn ép đàn em ở tỉnh nhỏ, đàn anh ở Sài Gòn cũng chỉ muốn một mình dành riêng một sân khấu để trình diễn, cả diễn viên cho đến người viết kịch, người kéo màn, người phụ việc đều quanh quẩn ở thành phố Sài Gòn. Những Mùng Mán, Ngụy Ngũ, Mang Viên Long, Phạm Ngọc Lu... là những trường hợp may mắn bất ngờ, cái may mắn của một tử số quá nhỏ trên cái mẫu số quá lớn so với thành phần văn nghệ tỉnh nhỏ rải rác âm thầm từ đầu vĩ tuyến 17 đến tận biên giới Kampuchea.

Những lời thành thật nhất gửi đến anh. Chúc anh vui.

Thân kính,
AN CHÂU LAN

TIN VUI

Vừa nhận được hồng thiệp của ông bà NGUYỄN VĂN NGẠC và ông bà CAI GIO ở Tuy Hòa báo tin đã làm lễ thành hôn cho hai em :

**NGUYỄN THỊ KIM CÚC
CAI HÙNG CHI**

Thành thật chia vui cùng hai họ NGUYỄN - CAI và chúc hai em CÚC-CHI trăm năm hạnh phúc.

DUYỄN ANH

QUỲNH TIÊN

DUY NGUYỄN

Lúc đi ngang qua căn phòng nhỏ, chệch với phòng Huy, có cửa sổ nhìn ra một góc đường, tôi đi hơi chậm lại, nhìn vào. Cửa sổ mở nhưng trời còn tối nhìn vào chỉ thấy một vệt sáng từ phòng khách hắt vào qua khe nhỏ của cánh cửa. Mặt trời chưa lên. Ngày chưa đến vẫn còn ngập bóng tối nhờ nhờ chung quanh. Tự dưng tôi đặt valy xuống cạnh một gốc cây, rón rén lại bên cửa sổ. Tay tôi chạm vào vật cứng, bình như là khối gỗ treo lơ lửng. Ngón tay tôi sờ mẫm và chạm chiếc lá mềm dai. Tôi biết đó là chậu lan tôi mang về từ thành phố mù sương tôi sống. Tôi đứng như thế với tư thế đó, cũng chẳng rõ là bao lâu nữa. Thoạt đầu trong phòng tối đen, cổ mở to mắt, khóe nhìn vẫn vô ích: chung quanh tối hoàn toàn, bóng tối như rình rập lại như ẩm cứng và gần gũi. Không thể nào mắt tôi xuyên

thông bóng đêm để tôi thấy bàn học trong phòng. Bàn đặt cạnh cửa ra vào, có hai chiếc ghế một được dùng hàng ngày, một bám bụi. Bàn mà ít phút trước tôi đã mở cửa nhẹ, đặt êm món quà lên bàn, rón rén nhia rồi bước ra ngoài. Bây giờ ở ngoài nhìn vào tôi không thấy gì cả. Nếu có, chỉ là một màu đen với vạch trắng nhỏ bất động.

Được một lúc, mọi vật trong phòng được nhìn thấy, rất mờ nhưng trông thấy tạm được. Chiếc ghế cũ kỹ, chạm trở hình bông hoa, rỗng phụng hơi nổi lên vì màu đen trên nền tường trắng. Bàn học và tủ chìm khuất, màu trắng mờ nhạt trên mùng như một dải lụa trong sương, phất phơ nhẹ. Trong khung cảnh đó, những đồ vật từ bàn, tủ, ghế, giường đều xưa cũ, tôi có cảm tưởng như đây là phòng của một nàng công chúa nước nhỏ. Chiếc gương bầu dục chạm trở kỹ lưỡng, mặt kính mờ nhạt treo trên tường cùng dãy với cửa sổ. Đứng ở đây tôi không thể nhìn thấy, dù là rất mờ mờ đi nữa, chiếc gương đó. Tuy nhiên tôi vẫn có thể hình dung được một cách rõ ràng, chi tiết. Gương của một người sống trong phòng đó, soi Căn phòng nhìn ra góc ngọc lan, chậu lan mà tôi nhớ mình đã nói rằng phòng này giống như phòng một nàng công chúa sống. Tiên nói, anh xem đồ vật cũ như từ thời Gia Long. Quỳnh Tiên, phòng của nàng đấy. Quỳnh Tiên, tóc đen và dài, mắt to, môi hồng và mắt môi đều ướt. Công chúa Quỳnh Tiên.

Cho đến lúc bàn chân tôi tê tê, và trong phòng có tiếng động nhẹ, tôi bước đi. Tự dưng nghe buồn buồn và hơi nản lúc xách va ly lên. Khác với lúc ngồi uống cà phê với Huy, tôi nôn nao muốn trở về. Ra đi và ở lại. Mọi nơi đều có một số hình ảnh quen thuộc lẫn thân thiết, một số kỷ niệm. Một thành phố cũ nơi tôi sống một phần tuổi thơ, quãng đời vừa lớn, với những bạn trai, bạn gái má hồng hơn những quả mận vừa chín? Đồi thông, gió thông reo, phần thông vàng. Những quả thông rơi trên mặt lều ẩm sương trong các đêm trại. Thành phố của hoa, với những ng'ay tháng đằm đuối bằng những đường hoa, trao tặng. Những tờ thư gửi nhau nồng mùi hoa trong vườn. Rồi Valley d'amour, Thủy tạ, đồi núi, thác nước trắng xóa tình yêu. Những đêm, những chiều áo len thả bộ từ Chợ Mới đi dọc theo bờ hồ nhìn người, những cặp tình nhân chỏ nhau trên các chiếc « thuyền tình ». Thành phố sương mù mộng tưởng và lý tưởng. Đối với tôi vẫn còn quyến rũ, tuy không nồng nàn như hai năm trước.

Một thành phố mới tôi vừa bắt tay làm quen được một tuần. Một tuần lễ mà như thân thuộc lắm vậy. Con sông lững lờ bên con đường dài, rải rác vài chiếc ghế đá, giàn hoa giấy đỏ xao xác. Buổi chiều đi dạo mát rượi. Ruộng lúa trải dài, xanh ngắt và coa đường đi bên trong cánh đồng lúa cao đến ngực. Giàn hoa lý trúa rậm nhìn vợ vẫn trong mùi hương, trong im lặng mà nghe nổi kỳ thú lan dần dần như những mũi kim xuyên dần đến tủy. Một nơi có rất nhiều gió trong lành, mỗi khi đến có cảm tưởng như quét sạch bụi gây mắt mề. Gió làm bay vạt áo dài, bay tóc rối, đập những cọng cỏ may vào quần áo. Với căn nhà xưa cũ, có nhiều phòng, có

nhiều hoa. Hoa giấy trước cổng, ngọc lan trong vườn, bướm bướm cánh vàng ẻo lả... Giếng nước mỗi trưa thò đầu xuống soi mặt cười. Những mẩu chuyện không đầu không đuôi trao đổi bên giếng. Thành phố mới này hình như có nhiều kỷ niệm, nhiều hình ảnh thân mật hơn. Thành phố tỉnh lỵ miền Nam có Huy, bạn tôi. Và hẳn có cô em thật xinh.

Bây giờ valy được xách trên tay, trong đầu tôi bỗng phân vân. Hai ý tưởng trái ngược nhau đang giằng co, đang mở trận đánh bên trong. Một ra đi và một ở lại. Ra đi, về thành phố cũ gặp lại nhờ người thân; để làm gì nhỉ? Nối tiếp chuỗi ngày cũ, thời khắc biểu chia ngày ra từng giờ, từng giờ đều đặn khô khan. Nơi nào cũng thế, ta có một thời đề yêu, một thời đề xa, một thời đề nhớ và một thời nhàm chán. Tôi đã trải qua các thời đó, về thành phố cũ rồi sẽ ra sao? Sẽ buồn? Sẽ vui? Sẽ nhớ? Có nên ra đi hay ở nán lại vài ngày. Nhưng trong đầu tôi nảy ra một ý tưởng chống đối, ở nán lại vài ngày làm gì? Ở lại, đời sống ở đây mới mẻ và thích thú hơn. Những ngày ngắn lại, không phải lo lắng sách vở học hành, tràn đầy nỗi vui sướng. Như thế nên ở lại? Đời sống ta sẽ khời sắc hơn trong những ngày nắng sắp đến? Nhưng rồi liệu có gây nên sự nhàm chán không? Thành phố này tôi đang vào thời yêu mến nó, như một người thân.

Ra đi? Ở lại? Đề làu gì nhỉ? Câu hỏi này tôi chưa thể trả lời được, đầy đủ và sảng sê. Dứt khoát và quyết định. Tuy nhiên tôi biết chắc chắn không thể phối hợp hai điều này được. Một như nước một như lửa. Hòa hợp nhau thì sẽ không ra gì cả, không đi đến đâu. Cũng như tôi giờ đang đứng phân vân, không đi mà cũng không quyết định gì cả.

Cuối cùng, va ly được xách lên lần nữa. Nặng và đầy ắp những món quà, những kỷ niệm. Quà thì không nhiều lắm, thế nhưng valy nặng hơn lần đến rất nhiều. Có lẽ kỷ niệm, hình ảnh, lời nói đã đọng lại thành một khối to, nằm trong đó. Tôi nhìn xuống và bật cười.

Tôi kéo chốt mở cổng dưới giàn hoa giấy. Khép lại, nhìn vào. Phòng khách đèn sáng, như bị dờn néa, tỏa ra bằng những kẻ hở, soi sáng vài chiếc lá ngoài vườn. Căn nhà to và ấm cúng. Trời vẫn còn mờ mờ, đèn đường vàng vọt như những vùng sáng to nhìn qua một lớp sương dày đặc.

Tôi rút một chùm hoa gấu, gai đâm vào tay nhói đau, cảm mãn mê từng cánh khô, xong bỏ vô túi.

— Anh Nghĩ! anh Nghĩ!!

Tiếng gọi sau lưng tôi, tiếp theo tiếng chân chạy đến. Tôi quay lại nhìn. Bảo Kim cười với tôi. Nàng mặc áo vàng xách túi Pan Am. Hình như Bảo Kim đi chợ, vì lúc đó tôi ở gần chợ và nàng từ hương đó đến. Trời lạnh nhưng Bảo Kim không mặc áo len, hình như màu áo mimosa của nàng là một loại vải dày. Tôi hỏi:

— Kim đi chợ đấy à?

Bảo Kim ừ nhỏ, trời lạnh, trên thái dương nàng lại có vài giọt mồ hôi nhỏ, tóc mai dính bắt vào. Bảo Kim lấy nón xuống. Tôi suýt kêu lên một tiếng biểu lộ sự ngạc nhiên quá đỗi, nhưng dừng kịp. Mái tóc dài chấm vai, chề đường ngôi giữa đã biến mất, nhường cho mái tóc ngắn kiểu gaçon. Với gương mặt nàng, mái tóc đó trở nên trở trên, trông có vẻ quề quề thế nào ấy! Vừa cất nón, Bảo Kim đã huyền thiên:

— Kim vừa sửa kiểu tóc này, anh xem...

Nàng ngừng bật có lẽ thấy ánh mắt tôi và tiếng kêu vừa nín kịp. Gương mặt đang náo nức chờ một lời khen, vụt biến đổi. Tôi nghe nóng mặt đầu đang thảng mười hai, nhưng cũng phải nói khác:

— Anh ngạc nhiên quá thôi Kim ạ! Kề ra thì cũng được nhưng nếu tóc dài vẫn hay hơn.

Kim im lặng, vuốt lại từng sợi tóc mai.

— Đi chợ sao lại xách túi Pan Am? Định lẳng xê mốt mới chắc?

— À à... Kim đi mua vài quyển sách đấy chứ!

— Nguy trang hình thức đi chợ?

— Mua sách thì vẫn gọi là đi chợ được chứ?!

Tôi nhún vai:

— Có lẽ vậy!

Câu chuyện bằng quơ này làm không khí bớt căng thẳng. Chúng tôi cùng cười.

Tôi nhìn kiểu tóc mới Bảo Kim, bỗng nhớ lại vô cùng tà áo dài mềm tha thướt ngày xưa. Thuở ngày xưa « em tan trường về, anh theo Ngộ về. » Bảo Kim với áo dài trắng, áo len đen. Tóc dài chấm vai, dáng mảnh khảnh. Những tờ thư viết từng giờ từng ngày một. Bây giờ tôi chợt tiếc mái tóc ngày đó. Tôi đoán có lẽ Bảo Kim muốn có mái tóc ngỗ ngáo như Audrey Hepburn, chả là mấy cô bạn má hồng vẫn khen nàng ốm nhom như Audrey. Thế nhưng với Bảo Kim sự bất chước trở nên lỗ bịch. Tôi chợt nhớ đến mái tóc dài của Quỳnh Tiên, phải chi tất cả mọi người con gái ở đây đều mang mái tóc đó!!

Chúng tôi ngồi dưới một gốc thông nhìn ra hồ. Nắng yếu chập chờn trên từng đợt sóng nhỏ mà gió đã tạo nên. Tôi tiếc mái tóc của Bảo Kim, trời gió nhìn từng sợi tóc bay tấp vào mặt, vào cổ quả là một hình ảnh quá đẹp. Túi xách Pan Am và valy của tôi nằm sát nhau bên gốc thông. Tôi thấy một khoảng qui vàng trên đồi, mà tuần trước đó tôi không thấy. Màu vàng rực rỡ, đẹp nhưng hơi xa lạ và bất ngờ đối với tôi. Tôi nói bằng quơ:

— Thế mà đã được hơn một tuần rồi!

Kim đang vẽ trên đất, hỏi lại tôi:

— Gì mà hơn tuần?

— Từ ngày đi...

Kim cãi lại:

— Đúng một tuần đấy, anh Nghĩa. Anh nhớ thứ tư tuần trước ăn sáng ngoài chợ, Kim và anh đi mua quà Đà Lạt, buổi sáng sương mù nhiều lạnh nhất đấy...

Nhìn sang tôi, thấy tôi mơ màng có vẻ không chú ý gì đến câu chuyện, Bảo Kim cụt hứng, ngừng nói. Tôi lơ đãng gật đầu, thong thả nhìn một con nhện đang định giăng tơ trên một nhánh thông. Bầu không khí chung quanh chúng tôi lại kluó thở hơn. Tôi bỗng bực mình vô cớ, ngày về gặp chuyện gì đâu không, tôi vô năm cổ ; bề một cành khô ném xuống mặt hồ.

Im lặng một lúc lâu, Bảo Kim chợt reo lên như vừa khám phá điều gì hay ghê lắm. Nàng chỉ tay vào valy tôi nói :

— Anh có quà cho Kim không ?

Tôi chưa kịp trả lời Kim đã kéo valy về phía nàng. Bàn tay nàng run run, tôi thấy phơn phớt lông măng từ mặt trời nhả xuống, soi rõ chúng mềm như sợi tơ. Bàn tay Kim thật khéo léo, thon đẹp. Tôi hình dung bàn tay đó lúi húi cắt hoa, trong sớm mai còn ngậm sương. Các nụ hoa còn ngậm, kín sương, e thẹn và dịu dàng như Bảo Kim. Dáng nàng khom khom mái tóc dài xõa xuống, đong đưa theo từng cử động. Tôi thích Bảo Kim lúc cắt hoa với mái tóc linh động, mái tóc nàng hay cắn cắn mỗi lúc nói chuyện, trông dễ thương và hiền như con nai. Đã có lần tôi bảo Kim giống như con nai. Nàng ngược lên nhìn hỏi « Nai tơ à ? ». Tôi gật đầu, ừ con nai tơ lém lỉnh. Cả hai cùng cười vui vẻ. Bàn tay Bảo Kim loay hoay trên valy của tôi chợt gọi lên trong đầu tôi hình ảnh nàng cắt hoa trong vườn. Tôi nhìn Kim ước gì có mái tóc dài đong đưa theo cái đầu lúc lắc trông đến hay. Tự nhiên buồn buồn.

Kim lục tung valy tôi, nàng bới từng bộ quần áo, quyển sách đặt xuống cỏ. Quà ? Nào có gì đâu ở thành phố đó. Đó không phải là nơi du lịch như thành phố mà tôi và Kim đang có mặt. Vì thế nên không có những món đồ đặc biệt địa phương dành để biếu bạn bè. Nhưng với những người đã đi đến đó, thành phố dành cho nhiều món quà kỷ niệm đặc biệt. Quà cất kín tận trong tim óc, sâu trong tâm không thể đem tặng hay kể lể cho ai. Đó là những kỷ niệm thơm ngát hương ngọc lan, hoa lái trong một ngàn đẹp nhất tâm hồn. Và là những món quà vô giá của riêng ta.

Kim lôi ra một bọc trái cây, nàng đưa lên cao nhìn thích thú và cười như một đứa trẻ :

— A..., lạ quá !

Kim nhìn tôi trách móc :

— Quà đặc biệt thế này mà anh chẳng cho Kim ngay, những trái này là gì thế, anh ?

Thật ra, lúc định trở về ; tôi không có ý định sẽ mua quà về cho Bảo Kim, cho bạn bè gia đình. Hoàn toàn không. Tôi trở về không chuẩn bị, bắt ngờ và cũng chẳng thích mang bất cứ gì về đây, cho những người thân.

Tôi có ích kỷ không trong ý nghĩ giữ độc quyền kỷ niệm về thành phố đó, không muốn chia cho ai, dù là món quà. Mà món quà lạ lại nhắc tôi nhớ đến vô cùng. Bọc trái cây và tấm tranh sơn mài nhỏ của Huy bỏ vào valy tôi, tối hôm qua.

Tôi trả lời các câu hỏi của Bảo Kim một cách chậm rãi xen chút lười biếng. Tôi có cảm tưởng như bị xâm phạm vào một phần đời tư của mình, dù người đó là Bảo Kim.

Nàng vẫn không để ý gì đến thái độ thờ ơ, câu nói hờ hững của tôi. Mắt nàng nhìn chăm chú từng trái trong đó, tôi không tài nào hiểu tại sao với bọc trái cây đó lại gây cho nàng sự thích thú lớn.

Bảo Kim chợt quay lại nhìn tôi dò xét :

— Nhà anh Huy gì đó đồng người lắm không anh ?

Câu hỏi không ăn nhập gì đến câu chuyện làm tôi hơi ngạc nhiên một chút. Rồi tôi cũng cẩitiếng nói sau đó :

— Cũng không đồng lắm, chỉ có hão, cô em gái và cậu bé nhỏ...

— Trái cây này của nhà anh Huy ?

— Hình như thế !

— Sao lại hình như ?

— Tại vì...anh cũng chẳng hỏi làm gì, hão đưa, anh bỏ vào và đem về đây.

Bảo Kim chum chim cười, tuy vậy gương mặt nàng vẫn không có vẻ tươi tràn đầy sức sống như cách đây một tuần, nói.

— Kim biết chắc chắn trái cây này của vườn nhà anh Huy...

— Điều gì ?

Kim nói một hơi những điều mà nàng suy luận có vẻ rất trình thám. Rằng những trái cây này được cắt cẩn thận, còn nguyên lá xanh, chúng tươi lắm chứng tỏ mới vừa hái xuống hôm qua, trái cây chọn lọc và còn tươi như thế chắc chắn phải hái trong vườn nhà. Kim mỉm cười, ngoài ra do sự xếp đặt cột thun Kim đoán chắc có bàn tay con gái dự phần vào. Kim hỏi, có phải cô em gái của Huy hái trái cây trong vườn và bỏ vào bọc...

Tôi cười cười, che dấu sự bực tức đang ngấm ngấm, âm ỉ trong lòng. Tự dưng tôi nói :

— Có lẽ thế, mà anh cũng không rõ nữa...

Kim lại hỏi tiếp, tôi không biết có nên cho rằng mình đang bị tra khảo ?

— Cô em gái anh Huy chắc xinh lắm ?

— ...

— Tên gì thế anh ?

— Quỳnh Tiên.

Tôi không ngờ mình thốt lên hai tiếng đó, rõ ràng và pha lẫn tiếc nhớ, bằng khuâng. Đọc tên Quỳnh Tiên tự nhiên tôi nghe thoả mái một chút.

— Quỳnh Tiên, tên đẹp quá nhỉ..

Tôi nhóm thấy giọng nói của Kim có chút hờn giận, cay xót. Tôi định khen tên Bảo Kim cũng đẹp đặc biệt, nhưng ngưng kịp. Thật không gì vô duyên bằng lời khen người mình đã thân quen, đã khen lời đó một lần. Tôi soát lại những cuộc đi chơi, nói chuyện của tôi và Kim. Thuở đó nàng vui vẻ, tươi mắt như một nụ hồng ngậm sương. Nàng không có ánh tò mò, ích kỷ và nhất là không có mái tóc quái gỡ này. Chỉ có một tuần, tôi thấy nàng có nhiều thay đổi khác lạ. Chưa kịp nói ý nghĩ đó Kim đã nói, tia mắt nhìn tôi như có vẻ hờn :

— Anh có vẻ khác lắm, Nghĩa ạ...

— Khác gì ?

— Kim cũng không rõ...

Tôi đứng dậy, xách valy. Kim cũng đứng lên cầm trên tay túi xách Pan Am. Bên kia đồi đã tan hết sương mù từ lâu, thảm cỏ xanh phơi mình dưới bầu trời chập choạng mùa đông. Trên các con đường tiếng xe cộ nhiều hơn, đã gần trưa. Tôi nhìn Kim, nhìn Đà Lạt chung quanh, thấy xa lạ thế nào. Xa lạ và cũ kỹ. Như một đồ vật cũ được lau chùi kỹ, tô điểm cho một bộ mặt mới, khiến cho ta có cảm tưởng xa lạ và hình như xưa cũ hơn về cũ kỹ lúc trước. Chúng tôi bước đi, tôi nói nhỏ với Kim :

— Kim cũng thay đổi nhiều lắm đấy, nhất là mái tóc...

Kim quay lại nhìn tôi, cặp mắt như dò hỏi mái tóc Kim anh không thích tí nào sao? tôi nhún vai, chúng tôi bước đi.

Nhà Kim nằm trên con đường mà mỗi ngày tôi đều đi qua, lúc đi và về. Ngang qua đó tôi đi chậm lại một chút, qua màu vàng của quí, màu đỏ, tím của các loài hoa, nhà Kim nổi bật trên sườn đồi chênh chênh, rừng thông phía sau. Tôi thường thấy Kim cắt hoa buổi sớm, ngồi trong nhà xõa tóc vui tươi mỗi chiều.

Chúng tôi đi chân về nhà, con đường tôi đã bỏ quên dấu chân suốt tuần nay. Hơi là lạ một chút, nơi nhà này vườn hoa kia vừa nở những cành thực được đỏ ối hay vàng tươi, quí nở vàng một sân đồi, những cành anh đào hồng lên như má nàng thiếu nữ. Tuy vậy, đối với tôi bây giờ chỉ có một sinh vật xa lạ nhất : Bảo Kim. Tuy vẫn nói chuyện suốt quãng đường nhưng không còn thân quen như lúc trước. Tự nhiên thế, dù cả hai đều không muốn có một khung kính nào rạn nứt, một mảnh gương vỡ. Tôi nghe không còn thoả mái vui thích như những lần gặp gỡ trước. Tại sao ? Câu hỏi không một ai trả lời được. Tình cảm tựa hồ như một mặt nước bình lặng, đầy ngập vừa có một viên đá ném xuống làm xao động và tràn ra. Tựa như khung kính mờ mịt hơi sương vừa rạn nứt những đường nứt cong queo.

(xem tiếp trang 54)

đôi mắt kỳ lạ

Em có quen với một người, mỗi khi nói chuyện, người ấy nhìn em bằng đôi mắt kỳ lạ, và khi em nhìn lại thì người ấy lại mắc cỡ. Mà người ấy lại chính là thầy của em. Như thế là thế nào ?

THIÊN PHƯƠNG (Mỹ Tho)

Như thế không phải là mắc cỡ đâu. Mà là tâm sự của người không cảm nhưng đành cảm. Khi người ấy nhìn em, người ấy muốn nhìn luôn em bằng tâm hồn người ấy. Cái gì đã ám ngữ lấy tâm nhìn của tâm hồn? Bồn phận đó. Bồn phận và sự mạng làm thầy giáo tỉnh nhỏ. Người ấy vừa nhìn em vừa nghĩ chuyện « vòng tay học trò » bên Pháp. Cô giáo yêu cậu học trò. Dư luận phán xét tàn nhẫn. Cô giáo phải tự tử. Có dịp em xem phim « Mourir d'aimer » sẽ rõ. Phim đã chiếu ở Sài Gòn. Em nên đọc cuốn « Ngựa chứng trong sân trường » đề hiệu rõ tâm sự của người thầy tỉnh nhỏ. Và thôi đừng nhìn ông thầy của em nữa. Hãy tránh xa « đôi mắt kỳ lạ » của ông ta.

buồn lạ lùng

Khi em [và người ấy] quen nhau, mà người ấy lại bị tật cái chân (nhưng vẫn đi học đang hoàng) vậy em có nên mặc cảm với bạn bè nhiều và khi gia đình biết thì sao? Và khi nghĩ đến em buồn buồn lạ lùng.

NGỌC (Đà Nẵng)

Em nên tìm đọc truyện « Tên một loài hoa quê hương ». Câu trả lời của em dàn trải trên 100 trang sách trong đó, tác giả viết về cõi thiên thai của hai người yêu nhau. Một trong hai người đó cũng « bị tật cái chân », còn thế thảm hơn, nàng bị tê liệt.

thơ xuân diệu

Chị Ngọc, xin chị hãy chép cho em toàn bài thơ của Xuân Diệu có hai câu « Tôi khờ khạo lắm ngu ngơ quá, Chỉ biết yêu thôi chả hiểu gì »! Em thích bài thơ này ghê đi mà hận vì mình là người... hậu chiến.

NGÂN THƯƠNG (Huế)

Bài thơ mang tên « Vì sao ». Dưới đây là toàn bài, có thể, Ngọc nhớ sai vài chữ đó.

bữa trước riêng hai dưới nắng đào nhìn cô tôi muốn hỏi vì sao khi tôi đến kiếm trên môi đẹp một thoáng cười yêu thỏa khát khao làm sao mới gặp buổi đầu tiên tôi đã đầy thân giữa xứ phiên không thể vô tình qua trước cửa biết rằng gặp gỡ đã vô duyên

ai đem phẩm chất một mùi hương hai bản cầm ca tôi chỉ thương chỉ mặc cho tình theo cảm xúc như thuyền ngư phủ lạc trong sương

làm sao cắt nghĩa được tình yêu
có nghĩa gì đâu một buổi chiều
nó chiếm hồn ta bằng nắng nhạt
bằng mây nhè nhẹ gió hiu hiu

cô hãy là nơi mấy khóm dứa
dẫm chân dưới nước đứng say sưa
đề tôi là kẻ qua sa mạc
tạm lánh hè gay thế cũng vừa

rồi một hai hôm tôi sẽ đi
vì sao ai nữ hỏi làm chi
tôi khờ khạo lắm ngu ngơ quá
chỉ biết yêu taôi chả hiểu gì.

xử nữ vu quy nhật

Tại sao nhiều cô con gái lên xe
hoa về nhà chồng lại cứ hay khóc hờ,
chị Ngọc ?

THU TÂM (Saigon)

Theo nghĩa thông thường của
« Thời phong kiến », nghĩa là cái
thời con gái không cần yêu, chưa
được yêu mà vẫn cứ phải lấy chồng
thì cô con gái khóc vì « cảm động
thấy mồ », khóc vì « sung sướng quá
ta » và còn khóc vì « buồn rầu xa
nhà mẹ » Bởi thế thơ Tầu mới có
hai câu.

Khấp như xử nữ vu quy nhật
Tiểu tự văn nhân lạc đệ thi

Diễn nôm :

Cười như chàng trẻ hồng thi
Khóc như cô gái lúc đi lấy chồng

Những giọt nước mắt của cô gái
(thời xưa đi nhé) và những nụ cười
của chàng trai trong hai « câu đời »
trên nó giả tạo quá xá. Thi hồng thi
« đàu quá đàu hẳn, rất hơn lửa bỏng
còn cười vào đâu » ? Do đó, một thi
sĩ « lột trần sự thật » :

Khấp như xử nữ vu quy nhật
Lệ có thành sông chuyện cũng thường

Hãy nghe Nguyễn Bình diễn tả
một bà mẹ khích lệ cô con gái lên
xe hoa :

Gái lớn ai không phải lấy chồng
Can gì mà khóc, nín đi không.
Nín đi mặc áo ra chào họ
Rõ khổ con tôi các chị trông

Bây giờ, « Thời dân chủ », nhiều
cô gái lên xe hoa về nhà chồng khóc
lóc sụt mướt, có thể, các cô khóc
thật đấy. Khóc như cô Loan lên xe
hoa nhớ chàng Dũng bốn ba đời mưa
gió, khóc vì yêu một người mà phải
lấy một người không phải là người
yêu của mình. Em bằng lòng câu trả
lời đông dài của Ngọc chưa ?

ngựa chứng trong xã hội

Chị có cách nào để chinh phục
ngựa chứng trong xã hội không hờ
chị Ngọc. Chị giúp em nha. Cám ơn
chị nhiều.

(Hẳn đọc « Ngựa Chứng Trong
Sân Trường » rồi chị Ngọc ạ).

LAM (Nha Trang)

Chị em ạ ! Câu hỏi này đành
chịu thua em. Có lẽ, Không Tử tại
sinh cũng không có phép thiêng nào
để chinh phục ngựa chứng trong xã
hội Việt Nam hôm nay.

VIẾT MỘT CÂU HỎI
TRÊN MỘT MẶT
GIẤY GỬI VỀ CHO :

NGỌC THÂN ÁI

Bạn sẽ được trả
lời câu hỏi mà bạn
không biết hỏi ai

con nai ngoan hiền thùy nhi

Vũ ngồi cạnh em trong lớp học. Con bé cao bằng em, cũng có mái tóc
dài như em, hình như còn dài hơn em nữa. Nhiều lúc Vũ vẫn cầm lấy hai
mớ tóc hai bên vai quấn quanh cổ trông như cô gái Nhật Bản trong chuyện
cổ tích mà em yêu mến. Em đem ý tưởng ấy nói cho Vũ nghe. Vũ đỏ hồng
đôi má

— Sao lại giống cô gái Nhật Bản trong chuyện cổ tích hờ Nhi ?

— Vì cô gái ấy có đôi má hồng ơ là hồng

Vũ bấu những ngón tay nhỏ vào cánh tay em

— Cô gái ấy cũng có đôi mắt ngơ ngác dễ thương lắm cơ Vụ ạ

— Nhưng sao cô ta lại ở trong chuyện cổ tích, bộ đó là một ngôi
nhà sao ?

Em cười phá ra. Vũ vẫn lặng yên nhìn em, đôi mắt to đen mở tròn tỏ
vẻ bỡ ngỡ vô cùng. Vũ hỏi khẽ :

— Sao hờ Nhi ? Chuyện cổ tích cũng là một ngôi nhà sao ?

— Ừ, một ngôi nhà huyền diệu, một chiếc nôi hạnh phúc.

Vũ lắc đầu :

— Vũ chả hiểu gì cả.

Em bực mình gất lên :

— Cái gì Vũ cũng không hiểu, Vũ ngu như một con nai !

Vũ chớp mắt, nắm tay em nhỏ nhẹ :

— Vũ không hiểu thật... Nhi đừng giận Vũ nhé

Thốt nhiên, em thấy mình trơ trẽn, khó thương hơn bao giờ hết. Em
nhìn Vũ cười gương :

— Nhi không giận Vũ đâu. Nhưng Vũ đừng nhớ câu « Vũ ngu như một
con nai » nữa nhé.

— Ừ, Vũ không thêm nhớ đâu... Mà Nhi này, bộ con nai ngu lắm hờ Nhi ?

Em lắc đầu :

— Con nai có đôi mắt ngơ ngác dễ thương lắm

— Sao Nhi bảo ngu như con nai

— Nhi quên. Đáng lẽ Nhi phải nói : Vũ ngơ như một con nai. Thôi, Vũ cứ nhớ như vậy nhé, Vũ ngơ như một con nai.

Vũ cười hiền lành và nhắc lại một cách ngơ ngẩn :

— Ủ, Vũ ngơ như một con nai.

Em nắm tay Vũ đi dọc theo hành lang nhìn những hạt mưa nhỏ còn sót lại của cơn mưa buổi sáng. Sau cơn mưa bầu trời thật quang đãng, những phiến sương mù giăng giăng trên ngọn bạc hà đã tan trong những giọt mưa Vũ đưa tay ra hứng những giọt nước chảy dọc theo mái hiên hỏi em :

— Nhi đã thuộc bài vocabulaire chưa ?

— Rồi.

— Má Vũ bảo rằng...

Em bật cười chua chát :

— Nhi biết, hôm nào cũng có má Vũ

— Ủ, má Vũ có bảo mà.

— Bảo sao ?

— Bảo...

— Thôi, em hét to, Nhi biết rồi, đừng nói nữa, đừng nói với tôi. Tôi biết má Vũ thương Vũ nhiều lắm. Đủ rồi, cho tôi yên.

Vũ lưỡng cống :

— Nhi, không phải...

— Nhi biết, Nhi biết, đừng nói nữa.

Vũ nhìn những giọt nước mắt của em buồn bã :

— Vũ xin lỗi Nhi.

Em lặng yên. Có lẽ Vũ cũng chẳng biết mình có lỗi gì với em. Ngay cả chính em, em cũng chẳng hiểu mình ra sao nữa. Chao ơi, giá Vũ hiểu được tâm trạng em, tâm trạng đứa con gái cô đơn và đang muốn nổi loạn. Em thờ dài, cũng chẳng nên Vũ ạ, Vũ vô tư quá, trong sáng quá, em không muốn tâm hồn Vũ phải gợn vẩn. Và tội nghiệp em thay, đứa con gái bất hạnh đang ở giữa một vườn hoa trăm sắc. Em lắc lắc đầu, đau đớn nghĩ thầm : Sự dịu dàng của các Soeurs vẫn chưa lôi cuốn được em. Mà cứ g đầu quá, Nhi ạ.

Vũ dú vào tay em chiếc khăn tay trắng, chiếc khăn viền chỉ màu beige, ở góc thêu một chữ « V » nhỏ xíu rất xinh xắn mà má Vũ đã thêu cho Vũ. Hai đứa cùng yên lặng. Những giọt nước lạnh lẽo vẫn nhỏ xuống nền xi vắn dài.

Từ balcon trước phòng em nhìn xuống sân, trông khu vườn thật đẹp. Những khóm mẫu đơn, những khóm hoa hồng màu trắng, màu đỏ nổi bật trên những thảm màu sắc của hoa Ploek

Như mọi chiều thứ bảy khác, sân trường bây giờ vắng và thật buồn. Những phòng học trống trải, con đường sỏi dẫn vào thư viện lặng yên. Trường bây giờ chỉ còn những học sinh nội trú như em nhưng phần đông

đều nằm lý trong phòng hay đã được gia đình đón về. Em tì tay vào những song sắt lạnh, nghe buồn buồn ở da. Sáng nay lúc tan học, Vũ có hỏi em chiều nay có về không. Em cười buồn :

— Chắc không. Thôi chúc Vũ vui suốt ngày chủ nhật nhé!

Vũ cười bí mật :

— Vậy thì... Thôi được, chiều nay đã nhé.

— Chiều Vũ nghỉ rồi còn gì.

— Ủ, nhưng thôi để chiều đã.

Vũ chạy vụt ra xe, ném lại cho em một nụ cười láu lỉnh. Em ngơ ngẩn nhìn theo chiếc xe hơi màu xanh bóng loáng chạy vút đi.

Và bây giờ, chẳng biết Vũ đang làm gì, Vũ đang ôm cô má Vũ mà ngủ hay đang tung tăng theo má Vũ đi phố. Vũ thật là hạnh phúc.

Đang còn suy nghĩ, em bỗng giật mình khi thấy một chiếc xe hơi màu xanh dừng lại trước cổng trường. Hai má con Vũ bước xuống Vũ mặc quần pannes trắng, áo sơ mi ngắn tay, màu bleu marine dài quá mỏng, một dây nút học khéo léo dính sát nhau ở vạt trước, chạy từ cổ xuống tận eo. Vũ chạy tung tăng trước, má Vũ mỉm cười theo sau. Hai má con cùng tiến về phía phòng giám đốc. Em thất vọng nhón người lên nhìn nhưng Vũ đã biến mất trong dãy hành lang dài và tối. Một lát, có tiếng chân chạy trên hành lang trên lầu và Vũ hiện đến, Vũ chụp lấy em reo to vui vẻ :

— Nhi nào thay quần áo, mình về nhà Vũ chiều nay. Má Vũ xin soeur giám đốc rồi.

Em chậm rãi :

— Có việc gì thế Vũ ?

Vũ rối rít :

— Có cái này hay lắm. Đề đến nhà Vũ đã...

Vũ đôi vẻ mặt, khăn khăn :

— Nhi đi nhé ! Má Vũ xin cho Nhi chiều nay. Hay Nhi muốn ở tối nay tại nhà Vũ cũng được. Soeur giám đốc bằng lòng rồi.

Em mỉm cười :

— Má Vũ đâu rồi ?

— Má Vũ đang chờ ở dưới. Nhi đi nhé.

Em gật đầu trở vào phòng. Vũ liến lấu :

— Nhi vui lên đi. Hôm nay là ngày vui mà.

Em cười chọn chiếc áo dài màu trắng. Vũ la lên :

— Không được, màu này buồn lắm, hôm nay là ngày vui mà.

— Ngày vui ?, . Nhưng tất cả áo dài của Nhi đều màu trắng.

— Đùng mặc áo dài, trông lớn lắm, mặc đồ tây như Vũ này. Má Vũ ghét con nít mà thích làm người lớn.

— Thế má Vũ có ghét Nhi không ?

— Ồ, không. Không bao giờ.

Em cười, nắm chặt bàn Vũ. Vũ chọn cho em chiếc quần xanh và cái áo màu hoàng yến. Vũ trầm trồ :

— Cái áo màu vàng này tuyệt đẹp.

Lát sau, em và Vũ đi xuống phòng giám đốc. Soeur giám đốc mỉm cười :

— Hai đứa về vui nhé. Còn Vũ, soeur chúc vũ hưởng một sinh nhật vui vẻ. Lên mười lăm tuổi phải ngoan hơn, học giỏi hơn và xinh hơn.

Em tròn mắt nhìn Vũ, con bé tỉnh bơ. Lúc ra xe em cầu tay Vũ :

— Sinh nhật Vũ, phải không ?

Vũ cười :

— Soeur Agnès bảo. Tiếc quá, Vũ định để Nhi nhạc nhiên.

Em cười, chờ đón một đôi thay cho buổi chiều.

Sinh nhật Vũ diễn ra ấm cúng trong phòng ăn. Tất cả chỉ có mấy người: má Vũ, Vũ, em, vú già và con mèo Mi Nu. Buổi tối, má Vũ bảo em ở lại nhưng em xin phép về. Em rùng mình khi nghĩ đến sự trống trải của dãy lầu dài. Một ngày nữa, em sẽ gặp Vũ.

Nhưng không phải là một ngày mà là không bao giờ nữa. Vũ mất vào tối chủ nhật vì một ngọn gió độc. Em sững sờ khi nhận được tin này. Chiều thứ bảy má Vũ đến trường với chiếc áo dài đen thê lương, không có Vũ mặc quần pannes trắng, áo xanh dài chạy tung tăng phía trước, không bao giờ còn Vũ nữa. Bà thất thểu đi về phòng giám đốc. Em linh cảm có một sự không may vì Vũ nghỉ học từ một tuần nay. Em chạy nhanh xuống thang lầu, em nắm chặt bàn tay soeur Agnès rúa rẩy. Em và soeur Agnès cùng kêu lên « Chứa ơi ! » và má Vũ gục đầu xuống tay khóc rưng rức.

Ngay sau đó, em tự nhiên thấy bình tĩnh là thường. Em hỏi má Vũ từng chi tiết.

Người đàn bà đau khổ chỉ biết lắc đầu.

— Nó ngủ rồi, nó ngủ luôn rồi, Vũ ơi.

Em úp mặt trên vai soeur Agnès. Em nghĩ đến Vũ một tuần trước đây. Vũ với bộ quần áo thật « mốt », Vũ cười, má Vũ hồng, mắt Vũ sáng, Vũ khóc sung sướng khi thổi nến và Vũ ngồi nhai bánh ngoan hiền. Bây giờ Vũ ngủ yên rồi, Vũ nằm yên với bộ áo trắng buồn bã, đôi mắt to tròn ngoác đã khép lại. Vũ ngủ rồi. Con nai đã ngủ ngoan hiền. Em kêu lên : Vũ ơi và em rùng mình khi nghĩ đến sự trống trải của dãy lầu dài mà em sắp trở lại.

KHỎI ĐĂNG

SỐ 62

CŨNG GỌI LÀ MỘT CHUYẾN ĐI

Bút ký của **VŨ MỘNG LONG**

NGUYỄN THỊ VỌNG VANG

những đoạn trí nhớ rời

tháng 5

Những giải nắng buổi chiều gần tắt hẳn, vương vất trên những đợt cây mần nắng thật yếu ớt, nuột nà. Hoa kéo tay tôi, đi như chạy.

— Nhanh lên, không hết xe bây giờ, Trân.

Tôi vùng vằng :

— Thì đi bộ đã sao.

— Nhưng về nhà tối. Bà già lại tưởng đi chơi với bồ.

— Thì đã sao. Coi như đi với...

— Với ai ? Với ai ?

Tôi phải vội vàng kêu. Với Trân. Với Trân. Khiếp. Sao con nhỏ hay véo, hay cầu đến thế. Thảo nào cứ để móng tay dài ngoằng ra. Hôm nào húng chí. Nhỏ ta lại bày đặt sơn màu hồng lợt nữa. Tôi nghĩ cứ chết thiên hạ. Có phải là như vậy khi nhìn lại thấy tay chân mình thô kệch, vụng về. Từ bao lâu nay. Tôi chẳng bao giờ để ý đến bề ngoài của mình. Chắc chắn như vậy. Có phải đó là trốn chạy, là quay lưng với khuôn mặt đã vốn « rất đẹp » của mình rồi. Tôi mang mặc cảm thua sút mọi người về mọi phương diện. Vâng, và càng ngày nỗi mặc cảm ấy càng lớn, càng to. Như quả khinh khí

cầu càng cứng hơn. Như chiếc bong bóng được người ta thổi thật lớn. Có bao giờ nó xẹp? Tôi tự hỏi mình. Đề khi nào cũng vậy. Cuối cùng là một dấu hỏi thật to, in đậm.

Hoa giật giật tay tôi?

— Ngày mai, giờ của ông nào hả?

— Công dân, thầy K.

— Ồi dà, giờ của ông này chán như cơm nếp nát. Còn mày thì thế nào. Nghĩ sao về ông?

— Y như vậy. Và nghĩ gì. Đó là một speaker. Hăng thì nói. Mệt thì ngừng. Bất tử và ngang xương. Chán còn hơn Hoa nữa.

— Xạo. Sao tới giờ ông vẫn thấy cô ngồi im phăng phắc.

— Đã bảo là một học sinh gương mẫu từ lâu rồi.

Hoa khúc khích cười kéo theo tôi trong đó. Chả bao giờ bắt gặp được nét buồn trên khuôn mặt nhỏ ấy. Tựa hồ như mở miệng ra là nhỏ cười. Nụ cười tươi và thật sáng. Thốt nhiên, tôi nham miệng như có người dán băng keo. Ồ, có phải tôi mơ khi thấy bóng anh thấp thoáng trước nhà. Tôi vẫy rứt rít một chiếc xe lam chạy ngang qua, xe ngừng tôi kéo vội Hoa bước lên. Nhỏ ngo ngoàng nhìn tôi chẳng hiểu. Mà làm sao hiểu được. Đôi khi tôi còn chẳng hiểu mình nữa là. Thật sự, lúc ấy lòng tôi nghĩ gì, ra sao nhỉ?

Ồi chào là ngõ ngang, người hỏi. Cái bóng đáng thiết tha mà bao lần tôi nghĩ tới. Chỉ nghĩ tới thôi. Vì có bao giờ con chim nhỏ đưa thông điệp tình yêu chịu tới đậu trên tay tôi. Trên tay đưa con gái buồn rầu tê cứng từng mạch máu. Ồi, người có biết từ bao giờ căn lồng giăng hoa kết lá đã mở cửa đón mời. Và cánh chim thì miệt mài góc bề chân trời.

— Ngừng đi ông ơi.

— Đi xuống chứ, Trần. Sao như người mất hồn vậy?

Tiếng Hoa nhỏ nhẹ bên tai. Tôi gương cười nói đâu có gì. Mà đâu có gì thật. Tôi vẫn là tôi. Hồn chưa gởi theo mây gió. Làm sao hiểu lòng tôi đang xôn xao muốn lời mở ngõ.

— Đây em. Nếu là lá xin cho gió đi tìm. Nếu là trăng xin cho mây che phủ. Nếu là chim xin kết tổ đợi chờ. Trong năm tháng ngút ngàn mà tình người thì cứ dần bé lại, héo hon. Sao chưa chịu đưa tay đón trái hạnh phúc sắp rơi từ môi cười xuống. Vì có anh đang là sóng, là biển, là không khí...

Tôi biết, tôi đang lặn ngụp, đang hít thở tình anh bát ngát.

Đến ngã ba. Bàng qua đường là tới nhà tôi. Nhỏ Hoa căn dặn:

— Nhớ nhé, mai chép cho tao bài «Đi chùa Hương» nghe.

Tôi ừ và đi vội qua đường. Trời lại lất phất mưa. Mưa mưa bao giờ cũng vậy ở cao nguyên. Mưa dai dẳng suốt ngày có khi hai, ba hôm không tạnh. Thấp thoáng trong màn mưa mỏng, dáng nhỏ Hoa tay ôm cặp chạy tít tầm mắt tôi.

tháng 6

Một ngày lại mở ra trước mắt. Không xôn xao. Không nhạt nhẽo. Nhưng giá đời sống thu dần lại thành cái vỏ ốc tí teo, cho tôi chui vào hàng đêm nghe sóng vỗ miên man gõ nhịp xuống tim mình đời đời khép kín. Ngày hôm qua. Gặp anh thật bất ngờ khi ra phố mua vài quyển sách. Tôi nhớ lòng mình lẫn lộn buồn vui và hoang mang, ngo ngoàng.

— Anh về từ hôm qua. Đã định tới nhà Trần nhưng ngại quá. Nghe Thực nói bây giờ ít đi chơi lắm. Anh chỉ sợ không được gặp Trần thì...

— Thì sao hả anh?

— Thì anh sẽ buồn vô cùng. Về đây chỉ mong được nói với Trần những điều từ lâu làm anh áy náy.

— Trần chẳng hiểu anh muốn gì, vì, đôi khi vẫn thấy anh cười hoài suốt buổi.

— Đâu có nghĩa cười là vui.

— Sao kỳ vậy?

— Trần còn hỏi. Bởi khi những điều mình ấp ủ mà không được nói ra thành lời thì làm sao chịu nổi. Tỷ như...

Và anh đã nói nữa, thật nhiều như chưa bao giờ. Anh ạ, anh đã làm em cuống quýt vô chừng. Đã khiến em thấy tay chân mình thừa thãi chẳng biết để đâu. Anh đã là tấm gương soi cho em thấy rõ mặt thật của mình. Ồi, đôi má thẹn thùng in những đường máu đỏ dấu che. Ồi, đôi mắt ngại ngùng chẳng dám ngược nhìn anh. Im lặng đã là nói rất nhiều rồi, anh nhỉ? Vì em sợ khi nói ra sẽ thành những câu sáo, rỗng không.

— Và bây giờ thì Trần nghĩ sao.

Em còn biết nghĩ sao lúc đó. Anh không thấy ư. Em sắp khóc rồi đây. Nếu anh còn nói nữa... Ồ, anh đừng hoảng hốt. Tự dưng em muốn khóc thôi. Giọt nước mắt thật ngọt anh ạ. Và em chẳng hiểu sao mỗi mình tê lại trong những nỗi vui mừng đậm đà nhất. Khói đã vương vào mắt anh trước. Phải thế chứ. Va bây giờ, đang tới lượt em.

tháng 8

Anh ạ! Bây giờ thì em nói cho riêng mình nghe thôi. Bởi không bao giờ còn gặp anh lần nữa để được nói anh nghe, để được cười anh ngắm. Chẳng phải em chán cuộc tình mình. Ừ, làm sao chán. Làm sao bỏ rơi chuyện tình mình được chứ. Đó là hơi thở. Cho em sự sống. Đó là giấc ngủ. Cho em sự sống. Đó là bữa ăn. Cho em sự sống. Xin anh đừng buồn. Xin anh đừng nhú mắt, nhàu mày. Đừng anh nhé! Để em còn đủ nghị lực, can đảm kể hết: anh nghe câu chuyện. Anh nhớ chứ. Hai tháng rồi mình quen nhau, em đã bỏ quên những ngưng ngừng, e thẹn của lần đầu gặp gỡ vào sâu trong dĩ vãng. Em đã bỏ quên bạn bè trong lớp. Em đã bỏ quên

sách vở trong ngăn. Không có nghĩa là mãi mãi nhưng anh ạ, em chẳng còn tâm trí, thần hồn nào để làm những việc đó mà không nghĩ tới anh. Anh chiếm gần hết đời sống của em và bây giờ anh thử nghĩ nếu xa anh em sẽ ra sao. Vâng, em nghĩ tới anh thật nhiều. Cái thật nhiều ấy không đo, không kể, không vẽ được anh ạ. Buổi sáng, đứng trước gương với lược. Em nghĩ tới anh. Buổi trưa đi học về với nắng đậu lung linh trên tóc. Em nghĩ tới anh. Buổi tối đánh răng rửa mặt trước khi đi ngủ. Em nghĩ tới anh. Đấy anh coi. Có phải gánh nặng tình cảm em trao anh đã ngất ngất tầng mây.

Và cứ thế. Những hẹn hò. Những dẫn dắt chơi xa vẫn tiếp diễn. Đều đặn và liên tục, anh nhỉ? Sáng thứ bảy. Chiều chủ nhật. Xi nê. Dạo phố. Ăn kem. Hóng mát đều có mặt em, mặt anh. Đều có bước chân anh, bước chân em. Như đã là một tiền kiếp, một sắp xếp, một an bài và thật sự thì em quên hết mọi chuyện, mọi sự trên đời.

Ồ, anh đừng nóng nảy chứ. Anh ngồi im đi. Và, anh cười đi, cười thật nhiều, đừng nhăn nhó, vì sáng nay em thức dậy và linh cảm như có gì đổi khác trong nhà. Rèm cửa sổ phòng em đã được vén cao và, trên bàn có một phong thơ. Anh biết thơ ai không? Thơ mẹ anh ạ. Đề em đọc đoạn cuối cho anh nghe. Đoạn cuối của bức thơ dầm dầy nước mắt mẹ.

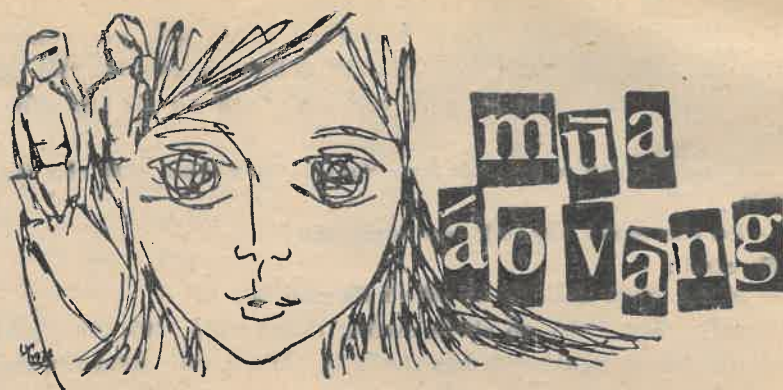
« Ngọc Trân của mẹ, bây giờ thì con đã hiểu tại sao mẹ muốn con rời xa người ấy. Con mẹ còn quá nhỏ, còn quá non trước chuyện tình yêu. Mười sáu tuổi, con như một tiếng ngân trong trẻo vọng tới hồn mẹ ngày xưa đã mịt mùng khuất bóng. Mẹ vương chân vào lưới tình quá sớm, và kết quả là sầu khổ lẽo đẽo theo mẹ mười mấy năm rồi, như con thấy đó. Mẹ không muốn con gái mẹ đau khổ nhưng con ạ, sầu khổ nào rồi cũng người ngoai, yêu thương nào rồi cũng nhòa nhạt. Mẹ chỉ muốn, chỉ xin con một điều: con hãy hứa xa người. Đời mẹ đã là tấm gương soi cho con...»

Và, anh ạ. Em chẳng biết nghĩ sao.

— Ngọc Trân. Anh muốn làm mẹ vui lòng. Lần đầu cũng là lần cuối. Vì anh nghĩ đó cũng là một kết luận hay bởi trong hai ta, rồi cũng phải có một cuộc chia xa, không bây giờ thì mai mốt. Lúc đó có một trong hai người sẽ cười hơn khóc. Thà...thà bây giờ mình xa nhau. Để đôi bên cùng khóc, cùng buồn Cùng xót xa, cay đắng..

Ồi, em chẳng còn biết trả lời sao. Trí nhớ rủ nhau đi mất. Sương mù lãng đãng. Một giọt nước mắt rơi. Hai giọt nước mắt và còn nhiều nữa, tuôn rơi. Cay mắt. Mặn môi.

— Thôi, anh về. Ngày mai, có lẽ anh trở lại Saigon. Vì Trân anh rời bỏ rồi cũng vì Trân anh trở lại. Anh về...chúc Trân vui, khỏe.

truyện dài TỪ KÉ TƯƠNG

— Thôi, cứ để như vậy đi anh Nguyễn ạ. Con gái giận nhau vô có lắm lại giận dai. Đưa nào cũng tự ái to bằng cái đình. Giận nhau thì dễ, hòa lại với nhau rất khó.

— Không có gì khó cả. Ngày mai đi học gặp Phượng trước cổng Hạ sửa soạn sẵn một nụ cười.

— Chắc không cười được.

— Không cười được cũng há miệng ra cho thấy mười cái răng.

— Hạ cười một mình què chết.

— Anh về bảo Phượng cười với. Hai người cười chắc những bông phượng trên cao cũng chẳng tiếc gì mà không rơi xuống đất. Rồi những chú ve sầu cũng hân hoan buông tay lia đời luôn.

— Ba hôm nữa bãi trường rồi. Chắc là giận nhau luôn.

— Gì buồn vậy.

— Hạ nghĩ những ngày tới là những ngày buồn. Và vì thế vừa mong cho tháng sáu hết, vừa mong nó còn hoài.

— Mong hay không rồi tháng sáu cũng hết.

— Hạ không buồn xé lịch. Thời gian đầy quyền năng, anh Nguyễn nhỉ? Hạ có cảm tưởng thời gian là một lão khắc nghiệt.

— Anh có cảm tưởng thời gian là một tấm thảm nhung êm đềm.

— Như vậy anh Nguyễn là người sung sướng nhất trên đời.

— Cô bé có muốn chia một nửa không?

Hạ lắc đầu:

— Không, hãy chia cho một người.

— Người nào?

— Bạn thân nhất đời anh Nguyễn chứ ai.

(Xem tiếp theo trang 64)

— Bạn thân nhất của anh chính là anh.

Hạ định hỏi « Bộ anh Nguyễn không có người yêu sao » nhưng lại thôi. Câu hỏi ngây ngô buồn cười. Hạ cần gì biết chuyện đó. Hỏi người ta như thế cũng là một cách hy sinh một phần nào sự có mặt của mình. Hạ cười :

— Cũng bắt chước nói như anh Nguyễn, bạn thân nhất của Hạ chính là nhỏ Hạ.

— Hạ của mười bảy tuổi hay mười sáu ?

Hạ cười :

— À nhỉ, quên nhỉ. Cái đó để về Hạ xem lại.

Nguyễn cũng cười, gỡ chiếc mũống thành nhíp. Một lúc Nguyễn bật lên khỏi ghế bỏ ra ngoài mua bao thuốc lá rồi trở vào châm lửa ngồi hút. Trong khoảng thời gian ngắn ngủi đó Hạ thoáng nhìn thấy chiếc ghế trống trước mặt mình. Một chỗ ngồi lạnh một tách cà phê vơi nửa. Hạ thoáng sợ hãi. Quán rộng thênh thang, trời mưa ít người, ghế trống và những hàng cột im lặng. Hạ ngồi nhìn thấy gương mặt mình hiện ra ở đằng kia, trong một tấm gương. Hạ lắc đầu bôi xóa cái bóng đó, quay lại nhìn vòng khói từ ngón tay Nguyễn bốc lên. Điều thuốc đỏ lửa, bốc khói trong ngón tay người con trai trông vui mắt, trông lãng đãng. Một thứ hương nồng lạ lùng cuốn hút.

— Anh có nuốt hết khói vào trong bụng không anh Nguyễn ?

— Nuốt một tí để tương lai hai lá phổi bị ung thư thôi.

— Anh hút nhiều không? ?

— Vừa phải.

— Điều thuốc là người bạn không rời nhau được, Hạ nghe người ta nói thế, có đúng không ?

— Anh chưa đạt đến trình độ xem điều thuốc là người bạn nên không rõ Anh hút thuốc khi bối rối, khi buồn, khi ngồi một mình. Khi ngồi trước Hạ.

Hạ tròn mắt :

— Tại sao lại ngồi trước Hạ ?

— Anh đang tự hỏi như thế đây.

Hạ cúi mặt với nụ cười. Hôm nay Hạ mặc áo vàng, ngày mai Hạ mặc áo vàng, trừ buổi sáng đi học. Ba hôm nữa thôi, Hạ sẽ trưng thành với màu áo vàng. Màu áo của gập gờ, của một tiền kiếp nào. Áo vàng là mùa, một mùa lớn với con gái, với Hạ mười bảy tuổi. Áo vàng là lá, là nắng, là mưa, là hoa cúc, là cả một thời say đắm mắt, say đắm hồn. Áo vàng là đường về như đây, là tìm nhau trong hoa nở, tìm nhau khi trăng tỏ, là thấp hương cho đời sống, là ấp ủ một chiếc lành hòa khóc lặng thình

— Bãi trường Hạ làm gì ?

— Ở nhà, đóng cửa, học bài chờ ngày lều chõng đi thi.

— Không đi chơi ?

Hạ nguýt dài :

— Làm như Hạ thích đi chơi lắm vậy.

— Con gái hay thích những cái kỳ kỳ lắm.

— Anh quen nhiều... con gái lắm hả ?

— Anh chỉ quen mình Hạ. Hạ là một đám đông con gái rồi còn gì nữa.

— Khôn.

— Mỏi khôn có một tí thôi cô bé ơi. Trong tuần này, trước khi về tỉnh anh rủ Hạ đi chơi Hạ dám đi không ?

Hạ thuận miệng nói :

— Dám chứ sao...

Nhưng nói tới đó Hạ ngưng lại. Hạ vừa khám phá ra có một cái bẫy to lớn chằng chịt trong câu nói của Nguyễn. Hạ cong môi :

— Ơi anh Nguyễn khôn ghê. Làm bộ khích người ta hả ?

— Anh mời thật.

— Mời như thế đó. Cả thềm đi đâu.

— Thế anh mới hỏi thử là Hạ có dám không. Đoán trước Hạ sẽ không dám.

— Tài vậy sao không đi làm thầy bói ăn đi.

— Nếu làm thầy bói chắc anh... sập tiệm sớm. Vì anh chỉ ngồi gốc me chờ mỗi mình Hạ đi qua.

— Ơi, người ta không có thích coi bói đâu nhé.

— Thôi. Việc gì mà phải dối lòng nhau. Con gái là chúa coi bói. Coi bói thường trực, bất cứ lúc nào, việc gì, ở đâu. Nhắc lại là Hạ có dám không, trả lời thật tình đi.

— Trả lời chi ?

— Chuyện anh rủ Hạ đi chơi trong tuần này.

Hạ ngần ngại lắc đầu :

— Cho Hạ từ chối đi anh. Không phải tại Hạ không dám.

— Gạo bài thi chẳng ?

— Chưa đúng.

— Sợ chẳng ?

Hạ ngó Nguyễn :

— Anh đừng đoán nữa. Và chắc có lẽ anh hỏi thế chứ anh cũng biết rồi. Đừng bắt Hạ giải thích, đừng bắt Hạ nói.

— Thi xong Hạ còn ở đây không ?

Hạ phân vân :

— Chưa rõ được. Nhưng anh hỏi thế để làm gì ?

— Dẫn phiên anh bảo Hạ là đừng bắt anh giải thích.

Hạ cười :

— Con gái là chúa thắc mắc đấy nhé.

Nguyễn cũng cười :

— Vậy cả hai cùng giữ một điều thắc mắc. Huê.

Hạ lấy bao diêm ngắm nghía Bao diêm xinh ghê chứ. Ở gần nó bay mùi hương nồng, thơm thơm. Hạ thích bao diêm hơn là cái bật lửa. Bao diêm bình dị, gần gũi, cái bật lửa bóng loáng và ở xa. Hạ bắt đầu để ý đến đồ dùng

của con trai. Hạ ơi mi bị những thứ đó quyến rũ rồi à. Hạ cười cười, rút một que diêm quẹt lửa. Đốm lửa nhỏ bùng sáng, ánh Nguyễn cười cười nhả khói thuốc. Hạ như soi que diêm vào đôi mắt. Hình như trong đốm lửa Hạ thấy được chính đôi mắt mình. Đôi mắt mở lớn, đen nhánh, thấp thoáng một hình bóng khác. Hạ hỏi :

- Đốt cái gì đây anh Nguyễn ?
- Một chút không khí lạnh của buổi chiều mưa.
- Không. Hạ đốt những cọng tóc của mình.

Nguyễn chồm tới dành lấy que lửa :

- Đừng. Những cọng tóc vô tội.
- Đốt để nghe cái mùi tóc cháy của mình. Kỳ lạ và quyến rũ lắm anh.
- Hãy đốt thuốc cho anh.

Nguyễn dụi nhanh mẩu thuốc vào cái gạt tàn rồi rút một điếu thuốc khác ngậm trên môi chờ. Hạ thoáng ngại ngùng. Đôi mắt mở lớn nhìn vào que lửa sắp tàn, nhìn xuyên qua đôi mắt Nguyễn. Đôi mắt anh sầu não quá.

- Nhanh Hạ que lửa sắp tàn rồi kia.
- Đốt thuốc cho anh có làm sao không ?

Nguyễn cười :

- Hạ có tin dị đoan không ?
- Tin.

— Vậy đốt thuốc cho người con trai nào là luôn luôn đi theo người con trai ấy đó.

- Hạ muốn nói trường hợp đốt thuốc cho anh kia.

— Anh à. Anh không bắt Hạ theo, cũng không giữ Hạ lại. Anh thích Hạ tình nguyện.

- Anh khôn quá.

Hạ vói tay đốt thuốc cho Nguyễn. Điếu thuốc đỏ lên. Que diêm tắt ngúm trong hai ngón tay Hạ. Tuy nhiên mùi thơm của d.êm sinh vẫn còn, nó như ướp vào da bàn tay Hạ, ở đây trong hơi thở Hạ. Nguyễn nhả khói thuốc dòm Hạ bằng một đôi mắt im không cười, không cười, không nói. Đừng nhìn Hạ như thế người ạ. Biết rằng đôi mắt của người đầy quyền uy không. Hạ có thể lịm chết, đại xác đại hồn. Hạ quay chỗ khác tránh đôi mắt Nguyễn đồng thời cũng ném que diêm dưới chân.

- Trước hôm về tỉnh anh sẽ đến nhà Hạ. Có dám mở cửa không ?
- Thôi đừng đến anh.
- Nhưng anh thích đến, anh cứ đến.

Hạ hốt hoảng :

— Đừng anh, hãy để yên cho Hạ học thi. Ngày thi gần kề rồi, Hạ sợ phải lo nghĩ nhiều. Sợ cả nỗi vui nỗi buồn mà ch.ắc chắn trong những ngày tới phải có.

- Anh chia với Hạ, đừng lo.

— Càng chia Hạ càng điều đứng. Hãy để yên một mình Hạ. Sau ngày thi hãy gặp lại nhau.

— Sau ngày thi có những tờ giấy bị xé nát vụn, có những chiếc lá rơi. Mùa thu vàng trải trên đường, mây thấp gần, nhưng trời vơi đất vẫn xa nhau, biết tìm Hạ ở đâu ?

Hạ cười :

- Hát mười lần bản « Tìm nhau » thi gặp.

— Anh chưa thuộc.

— Hôm nào Hạ chép cho.

— Ba hôm nữa bãi trường. Anh sẽ tới trường gặp Hạ vậy. Anh đến đón Phương.

Hạ càng hốt hoảng :

— Không được đâu anh. Đến trường Hạ sẽ nghỉ học luôn, Hạ bỏ trường Hạ đi đấy. Tụi ở trường đông lắm.

— Anh đến đón Phương rồi gặp Hạ. Ai biết, ai ngờ.

— Nhưng không thể nào qua mắt tụi nó được. Bãi trường Hạ về một mình. Về nhà đóng cửa lại. Sau ngày thi mới mở cửa, đừng tìm cách tới, đừng tìm cách gặp Hạ. Đừng bắt Hạ phải khổ sở, lo lắng. Anh hứa không ?

Nguyễn ngần ngại. Không ngờ Hạ bắt mình phải hứa điều đó, điều mà Nguyễn không thể ngờ, nhưng biết chắc rằng mình phải chấp nhận. Hạ khổ sở nhắc :

- Hứa không anh ?

Nguyễn thở nhẹ :

— Rất đau khổ mà hứa.

— Cám ơn anh lắm. Bây giờ anh cho Hạ về nhà.

— Còn mưa kia Hạ

— Mưa nhỏ thôi anh. Hạ đi về được,

— Anh đưa Hạ về.

Hạ đứng lên, ngó Nguyễn, lắc đầu :

— Đừng anh. Hãy để Hạ về một mình. Anh ngồi đây chờ Hạ lên xe rồi hãy đi nhé.

- Hạ đón xe ở đâu ?

— Ngay trước đường.

Nguyễn đành gạt đầu. Hạ cười. Nụ cười đờ đẫn lòng Nguyễn. Nụ cười vói màu áo vàng nhẹ xô cánh cửa. Nguyễn yên lặng ngó theo bóng Hạ nhỏ nhoi trên hè đường đưa tay vẫy một chiếc xích lô. Những giọt mưa hãy còn trên lá, ánh đèn soi xuống loáng vói bóng áo vàng ngồi ngoan trong lòng xe. Tấm bạt che phía trước được người phu xe kéo xuống, che kín Hạ. Nguyễn chỉ còn thấy một khung vuông bằng gỗ nhà binh, lắc lư tiến ra đầu ngã tư đường, và đèn xanh bật lên.

Nguyễn gọi người hầu bàn trả tiền rồi bước ra khỏi quán. Con đường sạch bóng, nhuộm vàng ánh đèn từ trên những khóm lá d.ội xuống. Càng viên vắng người vói những hàng cây rũ bóng trên bãi cỏ xanh mướt. Nguyễn chỉ yêu được thành phố này lúc nắng tắt hết, đèn đường bật lên. Xe cộ

thưa, người vắng, hơi nóng tiêu tan trên những mái nhà cao. Lúc nắng tắt và đèn đường sắp sáng, cái khoảng thời gian không gian giao thời đó thật là tuyệt diệu. Các dãy phố còn nhuộm ánh sáng của ngày, những con đường lờn thên thạng thoải mái, một hướng gió thổi từ phía biển tàu gió lồng lộng. Người ta có thể ung dung đi dạo, có thể ngâm những đám mây sắp trôi vào đêm tối. Nguyễn yêu những đĩa cây già cổ, những đường giầy điện giăng giăng qua các khóm lá xanh, và những bóng chim bay vượt một chút trời mênh mông về các ô cửa cao đen thẫm. Đó là lúc tiếng chuông nhà thờ Đức Bà tan lể, thành phố ngân vang, tiếng chuông như ở trên trời vọng xuống. Những ngày mưa thành phố trầm trầm trong một khúc hát vô thanh. Nguyễn sẽ già từ những ngày tháng sáu mưa ở đây. Không làm sao không nhớ buổi chiều hôm nay, không làm sao không nhớ đôi mắt Hạ đã vương trên đường, và ở đó những bước chân nghe ngóng gần nhau, đuổi bắt hơi thở của nhau. Đôi mắt tháng sáu. Đôi mắt mùa hè. Một người con gái tươi như mưa buồn như mưa với mười bảy tuổi xanh non như cỏ mới. Làm sao quên được.

Nguyễn ghé vào thương xá tìm đến gian hàng bán đồ mỹ phẩm trang sức. Thương xá thật vắng, những con đường nhỏ vòng vòng qua các cửa hàng có chỗ thật tối. Phần lớn những gian hàng đã đóng cửa. Nguyễn đi thật sâu vào trong, may có được một gian hàng còn cề đèn, nhưng cánh cửa cũng đã khép lờ. Gian hàng ngoài một cô gái ngồi đọc tờ nhật báo không còn ai hết. Thấy Nguyễn bước vào cô gái vội buông tờ báo với miếng bánh nhai dở. Nguyễn hỏi:

— Còn bán không cô bé?

— Bán gì ạ?

Đôi mắt ranh mãnh ngó Nguyễn. Cô gái mặt tròn mắt một mí trông giống như gái Tàu nhưng lại giọng Bắc tít tít. Nguyễn đáp:

— Bán cái gì ở đây có bán.

— Đã đóng cửa rồi. Nhưng ông mua gì, tiện cửa chưa khóa thì có thể bán được.

Một chùm chìa khóa to nhỏ đủ cỡ để sẵn trên bàn như trả lời thêm thay cho cô gái. Nguyễn hấp tấp nói:

— Tôi muốn mua một chiếc bóp kiểu mới, bằng da thật tốt.

— Ông vào xem hàng.

Cô gái hướng dẫn Nguyễn vào. Một tủ kính trưng bày đủ kiểu bóp phụ nữ. Cô gái đứng bên cạnh cười:

— Ông mua kiểu eo quai hay cầm tay?

— Có sợi giầy mang...

— Thời trang hay cổ điển?

Nguyễn tìm đảo đảo, chợt gặp một kiểu bóp mà Phượng thích. Nguyễn cũng không rõ có đúng ý như thế không. Nhưng hy vọng dù sai một tí cũng

không phải đi một dặm, vì chẳng nào Phượng cũng hân hoan nhận cả. Nguyễn chỉ chiếc bóp:

— Cái đó, bao nhiêu?

Cô gái nhanh nhẹn lấy chiếc bóp xuống, xem giá tiền ghi trên mẫu giấy nhỏ máng lòng thông phía sau chiếc bóp nói:

— Thưa ông bốn ngàn rưỡi ạ.

Nguyễn thót ruột:

— Trời đất.

Cô gái cười:

— Kiểu này đắt nhất. Hay là ông mua kiểu vừa vừa, rẻ hơn.

— Thôi, kiểu vừa vừa về bị nhỏ em tôi nó chê quê, mang tiếng hà tiện suốt đời rửa không sạch.

Nguyễn móc túi đếm tiền. May quá, còn vừa đủ. Nguyễn trả tiền và nhờ cô gái kiếm cho một cái hộp giấy to to bỏ chiếc bóp vào gói giấy hoa thật nơi đồ tua tui rất ư là đẹp mắt. Phượng ơi mi hại anh của mi rồi. Ngày mai ta phải chuẩn sớm, món tiền cuối cùng mẹ ta cho ta mi đã cướp mất bằng một ước muốn rất ư là hợp pháp, nhưng hơi vô nhân đạo. Mi mang chiếc bóp cười tươi như hoa nhưng có cảm thấy nặng như một khối đá không. Kệ mi. Một lần ta tổn tới già, lần sau có ước muốn chi thì nói với một ông con trai bá vợ nào đó cho ông ta ẻ cỏ ra mà chiều chuộng mà làm hài lòng người đẹp. Ta chẳng tội vạ gì gánh lấy ách giữa đàng. Nguyễn cười cảm ơn cô bán hàng, mang cái hộp ra về mà lòng thất ruột bào. Tiền trong túi còn vừa đủ cho một cuộc xe Lam Tân Định.

TỪ KẾ TUỜNG

Truyện dài MÙA ÁO VÀNG tạm kết nơi đây, Tuổi Ngọc thành thật cáo lỗi cùng độc giả. Tác giả hẹn sẽ cho Nguyễn và Hạ gặp lại nhau... trong sách khi xuất bản. Đề thay thế, từ số sau. Tuổi Ngọc giới thiệu một truyện dài nóng bỏng cát trắng và tình yêu xanh màu nước biển Nha Trang.

THƯ TÌNH TRÊN CÁT

DUYÊN ANH

viết cho ngày sinh của th.

có một loài chim lạ
về hát giữa mùa xuân
hồn xanh như chiếc lá
mùa vô cùng dễ thương
có một loài bướm nhỏ
đậu trên cành sương mai
ngâm trên môi hơi thở
của tháng ngày xuân phai

có một loài hoa trắng
nở tuyết vời đêm nay
nở vô cùng im vắng
trên muôn cành mây bay
me làm loài chim lạ
hát ru lòng anh say
em nụ hoa môi nở
thơm mấy bông tinh đầu
TRƯƠNG VĂN DŨNG

qua thành nội

ngang qua trường em học
cổng trường đóng mất rồi
đứng ngẩn ngơ một chập
định vào nhưng lại thôi
vào biết ai mà hỏi
cửa ngõ cũng im lìm
trên cành cao phượng đỏ
nở hồng cả trời xanh
chỗ nào em đứng đợi
ở những giờ ra chơi
anh chẳng còn nhớ nổi
trong thương nhớ bởi bởi
cả khoảng đường trước mặt
ngày ngày đón em về
anh chỉ còn có thấy
cõi lòng mình bơ vơ
muốn đi nhưng không dứt
ở lại thấy buồn buồn
Vân ơi Vân có biết
nghe ngào vậy lấy anh
AN CHÂU LAN

tháng chín và sinh nhật bé

Chim về hót ngọt vườn xưa
Mùa Thu tháng chín cũng vừa nắng
lên
Bé về giấc nhẹ ngoài hiên
Ngỡ lòng sân gạch ngày quen tiếng
cười
Mười lăm mười sáu tuổi rồi
Mừng sinh nhật bé những lời

TRẦN HƯƠNG

Sinh nhật

mười lăm ngọn nến thật hồng
ngày tròn tuổi bé vàng bông cúc
mừng
anh còn nổi nhớ xin dâng
phả vào mắt bé trùng trùng khói mơ

tìm dấu địa đàng

theo tà áo mộng thơm lừng
anh trôi đạt đến vô cùng nổi vui
với môi hồng ngậm ô mai
xin em một nụ hôn dài chiều nay
em cầm sách vở trên tay
đưa anh giữ hộ kéo bay thư tình
con đường trưa nắng vàng hanh
nào em về có chân anh song hàng
đi nhau tìm dấu địa đàng
trên cao chim chóc tấu vang khúc
mừng

TRẦN THỤY DU

tơ đồng

đêm nằm mơ ở vườn hoa
vàng thơm dưới ánh nguyệt tà trăm
bông.
bên em môi đỏ hoa hồng
lòng anh có sợi tơ đồng rung âm
HOA VĨNG VANG

mộng

mộng thấy em về che nguyệt rạng
mắt u sầu phủ một vàng mây
đêm nay em nhỏ lệ mưa bay
ta say tình theo cơn mộng寐.
THY HOÀI NHÂN

mai kia

Rời một mai em sẽ là mây trắng
Anh ngẩn ngơ nhia như tiễn em xa
Chắc có lẽ nỗi buồn xưa sẽ nặng
Như một ngày cơn gió nổi lướt qua

vẫn còn tưởng nhớ

Cành tưởng nhớ mang về phòng
riêng nhỏ
Cho hồn say mấy buổi lá rơi đầy

Cửa tình yêu một đêm nào ai gõ
Đề bây giờ nổi thương nhớ về đây

từ thư cũ

Anh mở lại trang thư tình buổi trước
Thấy đời em sao xuôi ngược đời anh
Đề đường tình bỗng đứng buồn nửa
bước

Em xa rồi cây cỏ đổi màu xanh
NGUYỄN NGOAN

trong mắt hạ buồn

Buổi chiều trở về hàng cây im bóng
Có hay không nỗi buồn xôn xao
Và hơi thở thật mềm
Tiếng chuông ngân dài tàn niên học
cũ

Trường xưa ơi

Bạn thân ơi

Ôi nỗi buồn cao vút

Dáng sầu em đi nghiêng trong nắng

Có rớt rơi trên lối đi

Những dấu chân sẽ nhỏ ngập ngừng

Ngưng hạt thủy tinh tròn để vỡ

Long lanh trên lối em về

Đường dài lê thê

Người xa ơi

Dấu yêu ơi

Tóc nào bay trong gió, chiều lòng
lặng thanh thanh

Áo nào bay theo mây, chiều mù sương
trắng xóa

Thời em về lối xưa buồn bã

Nhặt cánh phượng sầu ép vào cuối vở

Ngày tàn tạ

Dấu yêu ơi

Giọt nước mắt nào em khóc hôm nay
VŨ THỊ HẢI DƯƠNG

đêm đưa đi về nhà

Đưa em về tới hôm qua
Bên lan nở ngát sân nhà ai thơm
Đưa em về tới đầu đường
Bỗng nghe lòng cũng như hương
mất rồi

TRẦN VĂN NGHĨA

NGUYỄN TUẤN ANH

KIM PHƯƠNG (Phước Tuy)

1.— Chú nghĩ là cháu bị đau nhức dây thần kinh (Névrálgie). Chích Sulfoiodine, hay Névrítar, uống Algí B, (Bétálgine), Dolviran, Delta Cortril và thoa chỗ đau bằng dầu nóng Liniment Hindou sẽ bớt đau và có thể khỏi dứt.

2.— Kích thích tố nữ là Folliculine cháu ạ.

3.— Dùng một thỏi Stick Deodorant thoa nách mùi hôi sẽ giảm.

MINH HỒNG (Đà Nẵng)

1.— Đa số học sinh trong thời kỳ học thi đều bị mệt mỏi như cháu. Nên uống Stimutonyl, hay Dynacytone hoặc Glutalam, Cervotonic. Nên tắm bồn bằng dinh dưỡng nhiều thịt, cá, hạt gà.

2.— Muốn thức khuya có thể dùng Maxiton. Nhớ đừng uống thuốc xuyên. Actiphos Amphétamine là thuốc vừa bổ vừa dễ thức.

3.— Con gái chỉ nên bơi lội, nhảy dây là tốt nhất.

HAI YẾN

Cháu mua một ống PH22 để rửa mắt, các mụn sẽ lặn đi nhiều.

NGUYỄN ĐÌNH VÂN (Phan Rang)

Tật xấu đỏ của thanh niên gây tai hại, buồn phiền như thể cháu ạ. Cháu đã cương quyết dứt bỏ, thật đáng khen.

Phải nghỉ ngơi, tịnh dưỡng trong một phòng yên lặng, ăn nhiều đồ bổ dưỡng như trứng, sữa, ít đồ gia vị. Tuyệt đối kiêng cà phê, rượu, uống thuốc an thần: Valériane, Bromures hay Gardénal và thuốc bổ Révitalose C. Chích Strychnine.

DIỆP THANH NHÃ (Thủ Đức)

1.— Chảy máu cam (Epistaxis) có rất nhiều nguyên nhân. Thường do chạm mạnh, đi nắng quá, các bệnh nhiễm trùng, đờ huyết áp, bệnh gan, bệnh tim, tuổi dậy thì, bệnh máu v.v.

2.— Ói có thể do sự tiêu hóa bị tụt trặc, hay ký sinh trùng.

3.— Dù đã đánh răng kỹ, răng vẫn bị hư vậy phải uống thêm thuốc vôi và dầu cá như Calcigénol Vitaminé hay Sevenssea. Muốn cho miệng thơm có thể uống Chlorophyllor.

4.— Thuốc bổ óc Glutalam mỗi ngày nên uống 3 hay 4 viên.

PHẠM NGỌC TỬ (Gia Định)

Cháu thoa Pommade Fongéryl vào chỗ ngứa, uống Grisefuline, Allergina, Delta Cortril và chích Psorial có lẽ sẽ khỏi dứt.

THANH HẰNG (Chợ Lớn)

Muốn bụng bé đi nên uống ít nước, bơi lội cho nhiều, sáng sáng trở dậy sớm nằm ngửa làm những động tác khuynh 2 tay, dơ cao 2 chân cho thẳng đứng trước thợ với thân mình, ít lâu sau cháu sẽ toại nguyện

ĐAN THỊ NGỌC HUƠNG (Tuy Hòa)

Theo cháu tả chú nghĩ là cháu vừa bị đau tim vừa bị thần kinh viêm (Polynévríte). Uống Dynacytone, Myoviton, Passiflorine, Cardioritmon và chích Strychnal B1 Fort chắc chắn sẽ khá lớn.

HUỆ (Qui Nhơn)

1.— Ho ra đờm có lẫn máu, 95% là bị nám phổi. Cháu nên đến một bác sĩ khác để chụp thêm một tấm hình và đi thử tốc độ lắng máu (V.S.). Nếu có bệnh phải điều trị cho cần thận mới mong khỏi.

2.— Thoa chân bằng Laccoderme au goudron de houille, uống Allergina, Grisefuline và chích Psorial sẽ có kết quả tốt.

3.— Uống Paraminan (Vitamine H) ít lâu, tóc sẽ bớt bạc.

4.— Cháu hơi cao quá và nặng như vậy là vừa.

TRẦN THỊ THANH TÙNG (Cần Thơ)

Ở tuổi dậy thì, trứng cá thường xuất hiện. Cháu có thể rửa mặt bằng PH22, Acnomel. Kiêng ăn mỡ, tránh táo bón. Dùng rất ít ớt, hạt tiêu.

HẢI THỤY (Chợ Lớn)

1.— Uống Septicarbone, Kuzyme, Cholagol hơi sẽ bớt đi.

2.— Hay đau nhói bên trái ngực đúng là đau tim. Có thể dùng Sédo Caréna, Cardiazol-Éphédrine và chích Hept-a-Myl.

3.— Rửa bộ phận sinh dục bằng Septyl, uống Cotracyn hay Albamycin G.U. bệnh huyết trắng sẽ thuyên giảm. Để lâu có hại cho tương lai làm mẹ.

PHẠM DUY DY (Quảng Ngãi)

1.— Mắt mờ đi và cộm cộm, chắc là giai đoạn đầu của mục tật cận thị

và đau mắt hột đấy. Cháu phải đi đo mắt ở phòng mạch của một Bác sĩ chuyên về nhãn khoa.

2.— Bắp thịt chân cứng lại là bệnh chuột rút (Crampes Musculaires). Lúc đó nên thoa bóp chân, mỗi tối uống một gói Sulfate de Quinine 0720 và Vitamine B2 (Béflavine) trước khi ngủ, đồng thời với Vi-amine B6 (Bécilan).

NGUYỄN THỊ THANH (Gia Định)

1.— Cháu thấp và gầy quá đó. Nên uống trong một thời gian khá dài Biotone, Calcigénot, Mayocod. Ăn nhiều thịt, cá, trứng và uống nhiều sữa.

2.— Mua 1 ống Soupline Aux Avelines để thoa da tay cho mịn màng.

NGỌC HUYỀN (Saigon)

1.— Sút kí, mệt nhọc, gầy gầy sốt về chiều, ra mồ hôi trộm, ho và nếu đờm có máu thì đúng là triệu chứng của bệnh lao cháu ạ!

2.— Hồi hộp, lo sợ, khó ngủ, chóng mặt, đau nhói ở bên trái lồng ngực... là những triệu chứng của bệnh đau tim.

3.— Nên uống Calcium Corbière.

NGUYỄN THỤY MINH SƠN (Biên Hòa)

Trước hết cháu nên thoa chân bằng Vaseline rồi bôi Pommade Huile De Foie De Morue. Uống thêm Dolviran và Hydrocortancyl.

NGUYỄN NGỌC LAN (Vĩnh Long) và ĐOAN YẾN (Ba Xuyên)

1.— Thoa Vaseline vào tay rồi bôi Soupline Aux Avelines. Lấy Pommade Huile de Foie de Morue thoa chân. Uống thêm Grisefuline và Delta Cortril. Nếu không bớt cho chú biết ngay.

2.— Nên uống Calcigénol và Biotone để cao và mập hơn.

NGUYỄN THẾ

không gian

1) Ngoài Mỹ, Nga, Trung Hoa, còn quốc gia nào tham dự vào chương trình không gian không ?

2) Xin cho biết về Nguyễn Xuân Vinh và người đàn bà đã tham dự trong chương trình không gian của Nga.

3) Như vậy ngoài danh từ «Space-man» nay lại có thêm danh từ mới nữa là «Spacewoman» ?

TÙNG

1) Thật ra trên thế giới mới chỉ có Mỹ và Nga xứng đáng được kể là những quốc gia tiến bộ về phương diện khám phá không gian. Ngoài ra Anh, Pháp, Trung Hoa, Nhật Bản, Úc cũng có phóng lên không gian một vài hỏa tiễn (chưa phóng được về tinh lên quỹ đạo), nhưng chưa đạt được bước tiến nào đáng kể. Riêng Anh quốc cũng đã tham dự một phần nào tích cực vào chương trình không gian nhờ một hệ thống đài thiên văn

theo dõi được chính xác các chuyến bay của các phi thuyền của Mỹ, Nga.

2) Nguyễn Xuân Vinh là một phi công (nguyên là Đại tá Tư Lệnh Không quân VNCH), một nhà văn viết về đời phi công, hiện là một khoa học gia không gian làm việc tại Hoa Kỳ. Ông chuyên về nghiên cứu và tính quỹ đạo các phi thuyền không gian.

Nếu nói tới tham dự vào chương trình không gian thì Hoa Kỳ có một số nữ bác học đã góp công rất nhiều vào công cuộc khám phá không gian. Nếu hiểu theo nghĩa hẹp là «phi hành gia» thì thế giới chỉ mới có một nữ phi hành gia là Valentian Tereshkova, người Nga, đã bay trên phi thuyền Vostok VI (16-6-1963),

3) Đúng.

tagore

1) Tiểu sử và tác phẩm của thi hào Tagore.

2) Tiểu sử của Jacques Prévert

3) Dịch bài «Le Lac» của Lamartine sang tiếng Việt

HẠ QUỲNH — Phổ Hạ

1) Thi hào Rabindranath Tagore sinh năm 1861 tại tỉnh Calcutta. Năm 1877 ông sang Anh quốc học Luật. Năm 1901 về nước lập trường ở Bolpur (Bengale) sau trở thành một Đại Học tiếng tâm thế giới, đó là Đại Học đường Visva Bharati. Trong thời gian này ông khảo cứu và sáng tác rồi dịch các tác phẩm của ông sang tiếng Anh Ông được trao tặng giải thưởng Nobel về văn chương năm 1913, sau đó lại được Anh Quốc phong tước. Nhưng năm 1919, ông đã từ bỏ tước vị của Anh để phản đối chính sách đàn áp tại Punjab. Ông đi du lịch tại

nhiều nước Âu Mỹ và năm 1930 được mời sang diễn giảng tại nhiều Đại Học Đường ở Anh. Sau năm 68 tuổi, ông bắt đầu sáng tác hội họa và tác phẩm được triển lãm tại nhiều thủ đô Âu Châu và Nữu Uớc. Ngoài ra ông còn phổ nhạc khoảng 3000 bài ca.

Tác phẩm chính của Tagore là thơ và truyện ngắn. Trong số những tác phẩm nổi tiếng nhất có : Gitanjali, The Gardener, The Crescent Moon, Chitra, Songs of Kabir, Fruit Gathering, Hungry Stones, Nationalism Lover's Gift, Creative Unity, Thought Relics.

Ông qua đời năm 1941.

2) Jacques Prévert, thi sĩ Pháp, sanh năm 1900 tại Neuilly-sur-Seine. Ông sáng tác rất phong phú. Ông hay chơi chữ, thơ tự do phóng khoáng, chống lại những khuôn khổ gò bó, pha trộn nhiều từ ngữ bình dân. Các tập thơ nổi tiếng nhất của Prévert gồm có « Paroles », « La Pluie et le Beau Temps ».

3) Văn dịch đã khó, thơ dịch lại khó hơn. Anh thú thật không dám dịch bài Le Lac, sợ thiên hạ tưởng anh định phá hoại tác phẩm của Lamartine. Hình như đã có một nhà thơ tiền chiến dịch bài này sang tiếng Việt rồi.

la joconde

1) Tóm tắt tác phẩm «Bác sĩ Jivago».

2) Tiểu sử nhà đại danh họa Picasso.

3) Nguyên nhân tại sao bức chân dung của Joconde trở nên danh tiếng trên thế giới.

GIANG THANH BÌNH (Sài Gòn).

Câu hỏi 1 và 2 đã được giải đáp trong một số Tuổi Ngọc trước.

«La Gioconda» cũng còn được gọi là Mona Lisa là bức họa nổi tiếng nhất của Leonardo da Vinci và của cả thế giới. «La Gioconda» vẽ năm 1505 là chân dung của bà Lisa, vợ của Zanobi del Giocondo. Có lẽ trên thế giới còn có nhiều họa phẩm xưa hơn, vĩ đại hơn, thực hiện công phu hơn, giá trị nghệ thuật chẳng kém gì La Gioconda, nhưng không được nổi tiếng bằng, một phần vì có nhiều tác phẩm được ít người có dịp chiêm ngưỡng (hoặc thuộc của gia bảo của tư nhân, hoặc thuộc những Viện Bảo Tàng của những nước ít du khách...). Trong khi đó La Gioconda từ mấy trăm năm nay được trưng bày tại Viện Bảo Tàng Louvres ở Ba Lê, trung tâm văn hóa và du lịch của Tây Phương, được biết bao nhiêu người đến ngắm.

Nhưng lý do chính đã khiến bức họa La Gioconda được nổi tiếng là nụ cười khó hiểu của thiếu phụ trong tranh. Nụ cười nửa miệng đầy bí hiểm đó từ mấy trăm năm nay đã là đầu đề thảo luận, ước đoán, nghiên cứu tìm tòi của biết bao nhiêu người yêu họa khiến cho tác phẩm lại càng nổi tiếng hơn. Người thì thấy nụ cười đó đầy vẻ hiền hòa ; kẻ cho rằng nó nham hiểm ; người thì nhất định đó là nụ cười đặc biệt xuất thần ở một thiếu phụ mang bầu và Vinci đã có thiên tài ghi lại được lúc xuất thần đó... Đã có hàng trăm giả thuyết và cho tới giờ phút này đề tài đó vẫn còn y nguyên, chưa ai đồng ý với ai cả. Và La Gioconda đã đẹp, đã nổi tiếng lại càng nổi tiếng hơn.

MÙA THU VÀ NHỮNG SỢI TƠ HỒNG

NGUYỄN THỊ HẢI DƯƠNG

Đề em chỉ cho Hải Âu xem nhá. Thấy không, những chiếc lá trắc bá diệp đầu thu rơi đầy trên lối đi, trong khu rừng nhỏ. Buồn ghê đi ạ, Nhưng em biết, bây giờ mùa thu lại tới. Rất muộn màng. Âm thầm và êm ả cơ hồ như khói sương. Có phải không hở Hải Âu, bằng những chiếc lá thu phai, vàng úa.

Hải Âu thấy không, trên đôi bàn tay nhỏ của em nè, thời gian chạy nhảy. Như những con chim nhỏ chuyền cành. Cũng ngần ấy tháng ngày và ngần ấy ngón tay xuôi, của em. Mà sao lạ ghê, dấu thời gian thay đổi tuyệt vời. Hở Hải Âu. Mà mỗi tháng năm dài, ôi con chim nhỏ trở về trên ngón tay, bằng như đổi khác. Những ngón tay xuôi cũng thấy muộn phiền. Và còn nữa chứ, Hải Âu nhỉ, bốn mùa Xuân, Hạ, Thu, Đông, thay nhau, lần lượt rụng rơi xuống quả đất tròn, có Hải Âu, có em, có bạn bè và những người thân dấu của đất thì muôn thuở buồn tênh. Bốn mùa thì nhịp đều rơi rụng, trời xuôi. Mùa Hạ, Hải Âu ạ, em xa bạn bè, xa ngôi trường xa lối cũ. Em buồn ghê đi, muốn khóc. Bạn bè rồi có lẽ cũng xa xôi. Như năm nào với những khuôn mặt sáo non cũ kỹ, nhưng đẹp người. Mùa Hạ buồn thì mờ. Em ở nhà ôm sách vở. Và bài học vãi đơi chờ em, cất nhớ vào trí óc. Buồn không. Còn mùa Đông, cũng lạnh lùng ghê gớm, với chiếc áo len xanh thêu bông cúc trắng, với chiếc áo manteau Hải Âu mua cho em phủ chùng tới gót, rộng thênh thang, lông cừu ấm áp, với những chiều ngồi nhìa mưa rơi qua cửa kính. Thấy nhớ. Nhớ ghê hồn. Và mùa Xuân thì ôi chao, em vui ghê lắm, Hải Âu ạ. Những đóa quì vàng rực, em yêu mến nhất. Những nhánh anh đào, hoa nhỏ như mắt người. Thế thôi, đủ để trái tim em rung động. Đủ để trái tim em, bằng khuôn len nhẹ. Thật êm đềm.

Nhưng thật ra thì em thích mùa thu nhất. Ở trong tất cả những ngõ ngách chật hẹp và thênh thang của trái tim em đều thương mến không cùng mùa thu rực rỡ. Hải Âu có biết không đó nhỉ. Em ghét ngợi ca một sự vật, một không gian hay một thời gian nào đó. Nhưng em ca ngợi, em chỉ ca ngợi thôi đó nhá Hải Âu, mùa thu là vĩnh cửu. Tưởng chẳng thể nào nhòa nhạt. Tưởng chẳng bao giờ mờ phai. « Em hãy ngồi lại gần anh, cho anh hỏi nhỏ, câu này. Có phải chẳng em, ta yêu nhau tháng tám... Em ơi, ta yêu nhau, mùa thu bỗng dịu hiền, mùa thu bỗng ngọt mềm. Như nụ hôn trên môi ta... » Ừ, như nụ hôn trên môi ta. Mà không phải đâu cơ, Hải Âu ạ, như nụ hôn trên những đóa cúc vàng, tháng tám. « Em ơi ta yêu nhau, mùa thu bỗng dịu hiền, mùa thu bỗng ngọt mềm. Như nụ hôn trên những đóa cúc vàng, tháng tám, em yêu... »

Hải Âu ạ, con đường em đến trường và con đường em hay đến nhà nguyện, ở vào mùa thu, buồn bã lắm Hàng cây trụi lá đến ngần ngợ. Mà những chiếc lá huỳnh đầu vàng úa rơi sao xác trên lối em đi, trên lối em về. Man mác những sầu đau. Em đã có đôi lần mơ ước vụn. Nghĩa là trí óc thật ngông nghênh. Ngôi trường của em hiền lành và khép nép giữa những hàng cây sao, những hàng huỳnh đàn xanh ngắt. Con đường yên tĩnh phủ bóng râm. Cho dẫu hơi mưa hay nắng xếp bên cạnh ngôi trường là một nhà nguyện nhỏ. Cũng hiền lành và khép nép. Em học ở đây. Và học trò của ngôi trường em mơ ước, em vẽ vời, hẳn cũng hiền lành khép nép. Hải Âu nhé, mỗi chiều tan trường, nắng còn đỏ dài trên lối đi nhỏ, trên bức tường vôi trắng của nhà nguyện, Hải Âu nhớ đến với em nghe. Để thấy cùng em hương chiều đan trong nắng. Thật âm ả. Và chậm chạp tưởng như sương khói, hương chiều buồn muốn nằm ngủ yên dưới chân em, dưới chân anh, muôn thuở. Nhưng chán ghê nơi, nhưng giận hờn với cỏ với cây với cả những bước chân nhỏ bé của em, những vòng khói thuốc của anh nên hương chiều bay lên nóc nhà nguyện, bay lên đỉnh hàng cây xanh ngắt rồi đó, Hải Âu thấy không. Hương chiều đó hở, chỉ là khói, là mây, là màu vàng nhạt pha lê, là thời gian huyền hoặc, phải không hở Hải Âu. Hôm nào, buồn đã quá nhiều, đã ú trùn trên mắt, có lẽ thế nhỉ Hải Âu, mây sẽ làm mưa rơi xuống hàng cây sao buồn bã, rơi xuống nóc nhà nguyện âm thầm, rơi xuống lối em về với vôi. Em biết rồi đó nghe, hương chiều đang khóc. Mà trời hôm nay, sao thấy chẳng đẹp tí nào.

Hải Âu lại ngân nga trong cổ :

Áo nàng vàng anh về yêu hoa cúc

Áo nàng xanh anh mến lá sân trường.

Ôi, cái trò ấy cũ rích rồi, bỏ ạ. Em chẳng thích. Dẫu biết cúc vàng đẹp lắm, tuyệt vời lắm. Dẫu biết lá sân trường hiền lành, ngộ nghĩnh lắm. Nhưng em không thích. Em không thích.

Những sợi tơ hồng, ở trong không gian, nơi nào mà chẳng có, Hải Âu nhỉ. Đợi với thời gian, lúc nào chẳng hiện hiện. Rõ ràng mà cơ hồ khói

sương. Những sợi tơ hồng thật thà như chim muông. Những sợi tơ hồng hiền hòa như cây xanh. Và mùa thu thì nhiều ghê đi, Hải Âu nhỉ. Em thì em thấy, những sợi tơ hồng đẹp ghê lắm cơ. Nhưng em chả thích. Vì, những sợi tơ hồng bay quẩn vào chân của người ta lắm phải không hở Hải Âu. Em sợ ghê đi cơ ạ. Nhưng tơ trời thì chắc mong manh vô cùng, Hải Âu nhỉ. Chả khéo, em sẽ làm đứt một sợi tơ hồng, Hải Âu sẽ lơ đãng để làm bay tơ tơ hồng. Em sẽ khóc cho xem. Mà Hải Âu khi đó đừng trách. Nghe không. Ôi tơ hồng, những sợi tơ mỏng manh sương khói. Trong trái tim em đó hở. Cải có mùa thu và Hải Âu. Và Hải Âu với mùa thu. Như thể nối liền vĩnh viễn. Trái tim em, có phải là một thạch đậu, để lạ ngọt và lạnh lùng, với tháng tám em à với những chiếc lá vàng thu, buồn bã. Em hay khóc. Em hay buồn. Bất chợt em cũng vui. Có thể như một ngày nắng mưa bất chợt. Hải Âu ạ, trời bây giờ mùa thu. Se sắt Hải Âu xa em thật rồi đó. Xa như mặt trời xa quả đất. Ở vùng trời cao nguyên đó, mùa thu có buồn lắm không, hở Hải Âu. Trên những ngọn đồi buồn hiu hắt, những cây trúc bá điệp lá có rụng rơi đầy. Và phần thông vàng vào mùa thu có úa.

Trên cao nguyên, chả bao giờ có những cánh forget nhỏ, tulipes nở ngàn như thuở nào Hải Âu ép đầy sách vở. Thì thôi vậy, nghe Hải Âu. Tháng tám mùa thu. Những sợi tơ hồng bay bay, nhiều ghê lắm. Cơ hồ ngợp cả trời thu. Hải Âu nhớ lấy cho em, một sợi tơ hồng. Và tơ hồng mong manh lắm. Khéo đứt đó nghe, Hải Âu.

SẼ CÓ RẤT NHIỀU THAY ĐỔI

SỐ 62

- Thay đổi từ ruột đến bìa
- Thay đổi từ nội dung tới hình thức
- Đánh dấu nhiều biến chuyển của một tờ báo.

chờ ở Tuổi Ngọc số 62 một bất ngờ

tháng sáu đã qua

NG. CẨM

*Yêu người như thể yêu mây gió
Tháng sáu trời mưa trên phố buồn
Không đứng mắt bỗng làm mưa nhỏ
Mưa gõ lòng mình bao nhớ nhung*

*Xòe đôi bàn tay và đếm tuổi
Ngoài kia chim vỗ cánh bay lên
Ở trong mình có gì vỗ cánh
Tuổi nào vui rồi cũng như chim*

*Dưới hàng cây xanh bầy năm quen biết
Sáng hôm qua mình đừng khóc rờn
Sân trường cũ và ngày từ biệt
Một bầu trời một bầu hư không*

*Em thơ ơi ngày mai ngày mới
Ta nhìn nhau xa lạ vô chừng
Lạ hơn cả lần người ta đến
Ươm hạt mầm vào vườn băng khuâng*

*Những mắt mới những vòm trời mới
Trời ơi, mình lớn thật rồi ư ?
Giấc ngủ đêm nay chiêm bao nhé
Trở về ủ lại trái tim xưa*

*Trái tim có những đường tơ mỏng
(Tơ mong manh không đủ buộc chân người)
Mười bảy tuổi mình ngu như em bé
Đành để người làm cánh máy trời*

*Sóng nhỏ trên mặt hồ bình yên
Yêu người tình buồn như cỏ dại
Yêu người hiền lành như cây trái
Yêu người khó khăn như lãng quên.*

*Mười tám năm, tháng sáu đầu đời
Cánh cửa mở đường xa mờ mịt
Đáy mở sâu mình cứng lòng chôn hết
Thơ ấu và người, mây xa xôi.*

CỬA TIỆM BÁN TỪ CÂY KIM
ĐẾN CHIẾC PHI THUYỀN

pearl buck và hội những đứa con lai mỹ-á

Nữ sĩ Pearl Buck, tác giả của 76 cuốn sách, đã từng đoạt giải Pulitzer và Nobel văn chương nhờ những cuốn luận đề tiểu thuyết về Đông phương, như Người Mẹ, Gió Đông Gió Tây, Người ái quốc... năm 1968 đã được bầu làm người đàn bà trong năm và được trao giải thưởng Sarah Coventry. Giải thưởng này do công ty kim hoàn quốc tế Newark (Nữ ưc) trao tặng. Nữ sĩ được trao giải này vì đã sáng lập Hội Những Đứa Con Lai Mỹ Á. Nữ sĩ năm nay 80 tuổi. Bà Buck cho rằng hiện nay có hàng trăm ngàn đứa trẻ mang hai dòng máu Mỹ Á. Trung bình trong 10 nhân viên Hoa Kỳ phục tại Á châu thì một người có con ở đây và những đứa bé không biết cha mình là ai này không được đối xử tử tế vì quan niệm người Á châu thường khinh rẻ những đứa con lai hai dòng máu. Tô

chức của bà Pearl Buck nhằm nâng đỡ giáo dục và học vấn cho những đứa trẻ đáng thương này tại Đại Hàn, Nhật Bản, Thái Lan, Việt Nam và Phi Luật Tân.

KIM YẾN TỬ

cuộc đời

Đời dài nếu bạn biết lợi dụng nó.
SENECA

Đời dù sung sướng hay buồn cũng vẫn đón nó.
FERNAND GREGH

Thà chết bây giờ còn hơn kéo dài đời sống vô ích.

BỒ ĐỀ HÀNH KINH

Đời người được đo bằng tư tưởng và hành động, chứ đâu bằng thời gian.

AVERBURY

Đời là êm dịu và hoan hỷ đối với kẻ có tâm hồn thuần khiết.

L. TOLSTOY

cần thận

Tại Hollywood, một nhà sản xuất điện ảnh phản nản về việc ông đạo diễn vừa mượn hơn 1.500 phụ diễn cho một cảnh đánh nhau vào thời xưa. Ông ta lo lắng hỏi đạo diễn:

— Ông có biết như thế là tốn tiền lắm không?

— Ồ không, ông cũng đã biết cách làm việc của tôi. Tôi đã tính trước cần thận rồi nên cho súng bằng bằng đạn thật.

đăng trí

Một giáo sư nọ có tính đăng trí. Trong một bữa tiệc như thường lệ ông ta vẫn ngồi trầm tư mặc tưởng. Bà khách ngồi bên cạnh kể chuyện mình không có con và rất buồn về điều đó.

Cuối cùng giáo sư cần phải góp vài câu:

— Nhưng bà thân sinh của bà có con không đã?

— Ông nói sao?

— Có thể lắm chứ. Bệnh không con có thể di truyền.

tự do

Duy có tâm hồn tự do là vĩnh viễn thanh xuân.

RICHTER

Tự do không bao giờ được bảo vệ trừ phi trong tay của chính nhân dân.

JEFFERSON

Không tự do, quốc gia không tồn tại được.

ROUSSEAU

Đâu có tự do đó là tổ quốc tôi.

NGẠN NGŨ LA TINH

chất phát

Một du khách ngừng xe cạnh một nông dân chất phát bên đường phàn nàn:

— Thằng con của anh vừa ném đá vào xe tôi chỗ quanh đằng kia, anh phải cấm nó chứ, nguy hiểm lắm!

— Nó ném trúng xe ông không?

— Không trúng, nhưng rủi...

— Thế thì không phải thằng con tôi.

ĐỒN CÒ (ghi)

vua toán...tự vịnh

Mang danh vua toán thật là oai!

Giỏi quá, nhưng sao bí dài dài?

Hình, Đại phen này không khá được.

Hóa, Quang bữa trước chẳng bằng ai.

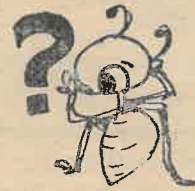
Ở nhà chệnh choáng: hàn siêu đẳng

Trong lớp lai rai: chả mấy tài.

Mang tiếng, mang danh càng mắc cỡ

Làm sao mà tụi cứ khen hoài?

KÍNH TRẮNG (G.Đ)

kiến
vàng
oi!

VẤN: — Kiến vàng ơi! Tại sao giữa dân hái của và kịp tóc hay xảy ra vụ « chạy đua đồng chiều » vậy hở Kiến vàng?

DIỆP ĐÌNH LIÊN — Chợ Lớn

ĐÁP: — Phải chạy đua để cho cả hai cùng mệt nhoài... ngã vào đời nhau đó bạn ạ. Bao nhiêu người dự cuộc rồi vất vả. Biết thế mà vẫn đua nhau tham dự trò chơi, đôi khi chẳng có tinh thần thể thao chút nào.

VẤN: — Trên đời 2 vật gì dụng nhau cũng (ít nhất là một) bị móp méo hoặc sứt mẻ. Tại sao khi hai chiếc đầu dụng nhau, không cái nào móp mà 2 cái cùng lồi lên Kiến Vàng ạ! Lạ nhỉ?

T.V. CAN

ĐÁP: — Ừa há. Có lẽ hai cái đầu cũng muốn nói lên một tiếng « ta cũng gờ ghề lắm chứ » nhưng cái miệng người ta mãi xuýt xoa « ui da đau quá » nên hẳn bèn phải sưng u một cục cho nó ra vẻ gờ ghề.

VẤN: — Kiến Vàng ơi! Cụ Kiến Vàng ơi! Người ta bảo tình yêu học trò đẹp lắm, ngây thơ và thành thiện lắm, bây giờ Mất Lệ muốn đổi chuyện tình của mình để lấy cả rem và ô mai ăn thích hơn, được hông? hở Kiến Vàng!

MẤT LỆ (Đà Lạt)

ĐÁP: Ồ, tuyệt cú mèo, hãy đổi mau lên và chia phần cho K.V với nhé. Đó là một cuộc đổi chác có lợi, dù sao cả rem và ô mai cũng ngon hơn là nước nước mắt, đắng thì mờ, mặn thì mờ.

không mấy lớn đâu

Hai cha con đem xuống ra men biển câu. Chiều về người con đem một con cá mập nhỏ còn mắc vào lưỡi câu. Người con khoe với mẹ :

— Mẹ coi con câu được con cá này nè!

Bà mẹ ngắm nghía một hồi rồi khen :

— Chà! con câu đầu con cá lớn quá vậy?

Người con :

— Thế chưa lớn đâu! Phải chỉ mẹ được thấy con cá mập nó nuốt chửng bố thì mẹ mới biết thế nào là một con cá lớn.

KÊ MAO CÔN (Ba Xuyên)

ái mộ

Rudolf Valentino, ngôi sao màn bạc trứ danh thế giới trước đây hơn 40 năm, chẳng may bị đau ruột dư và khi đem đi giải phẫu tại Nữ Uớc thì đã quá muộn. Anh qua đời ngày 24-8-1926 vừa đúng 32 tuổi.

Từ năm ấy trở đi, năm mộ anh lúc nào cũng đầy cả hoa của các cô nàng ái mộ anh khắp thế giới... Và năm 1931 một cô đã đến đây tự vịn trên nấm mồ yêu quý...

con số 3

Ông hoàng Bismarck đã học tại 3 trường, làm đại sứ tại 3 quốc gia, phụng sự 3 đời vua, dự 3 trận chiến, có 3 con ngựa bị giết trên chiến trường, ký 3 hòa ước, khởi xướng Hiệp Ước tay ba, mang 3 tên (Bismarck, Schoenhavsen, Lavenburg) 3 chức vị (bá tước, quận công và hoàng thân), bị ám sát 3 lần trong đời và có 3 người con...

VƯƠNG THỤY VŨ DUNG

Kiến vàng và bạn vàng

THÍCH TỊNH LAN : 1) Gió Đông, gió Tây gặp nhau đấy, thưa ông. Nhưng Trạng Trình của mình « sáng giá » hơn nhiều. Kẹt là gió Đông mình « yếu » quá nên gió Tây nó thổi át mất. Thành thử ra thiên hạ cóc thèm biết tôi.

2) Câu hỏi sau của ông tôi đã chuyển sang mục Biết 1 biết 10 đề ông Nguyễn Thế có rộng đất nói kỹ hơn.

PHAN DŨNG (ĐN) : Dung nhan ngài chim sa cá lặn ra sao mà ngài làm cao thế nhỉ. Dù sao ta cũng phải tỏ ra có tí... lịch sự còm chừ. Hình như về sau Chung Vô Diệm sẽ lột xác mà.

VÂN THÚY (Phan Thiết): Biết làm sao ư? Khó quá bạn ạ. Trái tim KV đã... mấy mùa thương đau rồi mà vẫn mù tịt như thường. Trong hai người, một người đã lên tiếng... thì không bao giờ còn nói lại được tiếng « tình bạn » nữa.

LILAS : Không giả bộ quên đâu Lilas ạ, giả nhời thiên hạ ở số trước rồi, đúng « y boong » điều bạn đã hỏi chứ?

HỒ THỊ BÍCH LIÊN (Huế) : Gửi tiếp những hàng mới về. Cửa tiệm sắp sắp tới nơi nếu không có hàng mới đó.

PHƯƠNG (Kh. Học) : Chịu thua to rồi, giải đáp mau thôi.

KH. HƯƠNG (Sài Gòn) : Đã có sách mới. Mời cô tới tòa soạn gặp KV sau giờ làm việc buổi chiều.

CHẠP PHỒ

ĐẠI TỰ ĐIỀN

KIẾN VÀNG chủ biên

với sự đóng góp của các Bạn Vàng

học đường

ĐỖ NGUYỄN HOÀI MY

THẦY GIÁO : Người luôn luôn galăng có tấm lòng vị tha cho các bạn và thông cảm nhất đối với những « cậu ấm cô chiêu ».

HỌC SINH : Là người tở quốc mong cho mai sau, nhưng cũng là những tên « phù thủy cao tay » cần đem ra pháp trường cát ngay vì để lâu nạn « đầu cơ tích trữ » và nạn « ma giáo » sẽ lan tràn khắp ngõ hẻm.

HỌC BÀN : Kho nguyên liệu cần rất nhiều thám tử để báo động kịp thời khi thấy bóng dáng « địch » (giám thị, giáo sư) — Đây cũng là căn cứ quan trọng chữa toàn « bom » có mùi vị thật hấp dẫn. Nên nếu bị pháo kích, cả khu vực sẽ bị tiêu diệt và người giữ kho chưa biết phải « Manger quoi parler quoi maintenant »

ÁO DÀI : Nơi chứa chất những tài liệu rất ư là quý giá trong mỗi giờ thì.

CẶP : Kho chứa rất nhiều « tình cảm » của các chị nhưng với những chị « học đại » nó là một gánh nặng và cản trở ghê gớm trong một « hôm nay có giờ nghỉ »

(Còn tiếp)

cho nó chóng mặt

Trong một bàn nhậu, ông nọ, hơi sưa rồi, đánh rớt miếng đồ nhắm (miếng thịt) xuống đất. Ông ta lượm lên quay tròn vài vòng rồi bỏ vào miệng nhai tỉnh bơ.

— Miếng thịt dơ thế mà mày ăn à? mà mày quay tròn chi vậy?

— Trao quay đề cho vị trùng trong miếng thịt chóng mặt. Mà hề chóng mặt là nó rớt xuống đất liền hà ??? !!! ...

KIẾN CẬN

lịch sử của chiếc địa bàn

Từ thời Thượng cổ, người Trung Hoa đã bắt đầu dùng chiếc địa bàn. Năm 1109 trước Tây Lịch, sứ giả xứ Việt Thường (ở phía nam xứ Giao Chỉ) đem triều cống Trung Hoa đôi chim. Người Trung Hoa đã phải chế ra một chiếc xe trục chỉ hướng nam để sứ giả về nước Việt Thường. Chiếc xe này luôn luôn hướng về phía Nam và không đổi phương.

Quyền tự điển của Trung Hoa xuất bản năm 120 sau Thiên Chúa đã có ghi danh từ kim chỉ nam cùng những công dụng của nó.

Cũng thời Thượng Cổ người Ả Rập sang buôn bán với Trung Hoa nên biết được cách dùng và công dụng của kim chỉ nam, sau đó truyền lại cho người Âu Châu.

Đầu tiên người ta dùng một cọng rơm và trong đó có đề một cây kim chỉ nam rồi thả vào trong một chậu nước. Mảnh rơm nổi được và nhờ có kim từ thạch người ta biết được hai hướng Nam Bắc.

Về sau, một người Ý cho chiếc kim từ thạch quay trên một cái trục này được đề trong một chiếc hộp

SỔ VÀNG CHẠP PHỐ

Như tuần trước đã loan báo, kỳ này KV xin ghi tên 10 bạn vàng đã có công với cửa tiệm từ trước đến nay bằng cách gửi hàng tới, buôn bán hay... tặng không cửa tiệm Chạp Phố để làm vốn. Vì là cửa tiệm Chạp Phố nên KV không có xài máy tính điện tử, bởi thế có thể KV đã gặp nhiều thiếu sót trong việc chọn lựa này. Dù sao đây chỉ là đợt đầu, mong rằng đợt Sổ Vàng sau KV được các bạn vàng cố vấn kỹ hơn.

10 Bạn vàng có tên sau đây xin gửi gấp địa chỉ về để KV gửi sách tới tặng. Nếu có thể tới được tòa soạn xin liên lạc trực tiếp với KV (Nhớ gửi về họ và tên trong thẻ căn cước để nhận bảo đảm:

- 1.— NỜ PHÊ DUNG NGÃ
- 2.— KYM THOA
- 3.— PIANO
- 4.— ĐỜN CỎ
- 5.— KÊ MAO CÔN
- 6.— STANN
- 7.— YẾN DUNG TỬ
- 8.— CUA ĐÌNH
- 9.— HA TA
- 10.— GIANG THANH BÌNH

nhỏ. Chiếc đĩa bàn thứ nhất đã thành hình.

Trong tiếng Pháp, chữ Boyssole (có nghĩa là đĩa bàn) được lấy từ chữ Boussola (trong tiếng Ý có nghĩa là « chiếc hộp nhỏ ») mà ra.

Tuy nhiên mãi đến năm 1483 người Bồ Đào Nha mới chế ra chiếc đĩa bàn có ghi rõ bốn phương chính

và bốn phương bàng với một đầu kim bôi xanh. Đó là hình ảnh của chiếc đĩa bàn mà chúng ta vẫn dùng ngày nay.

ANH CHÀU

mẹo vặt

— Cà phê bị mất mùi thơm (bã hơi) bạn hãy cho nó vào nước lạnh rồi đem sấy trong cái chảo có rắc đường bột, cà phê sẽ có mùi vị thơm ngon như lúc mới ngay.

— Một vài loại rau ngày nay không hiểu vì lý do gì, khi ta nấu hay luộc thường hay bị đen lại trông thật mất ngon. Chuyện ấy không có gì khó cả, khi nấu chúng, các bạn hãy cho vào ít thìa bột hòa tan trong nước là được.

— Bạn mua một số lượng cà rem nhiều để cho cả nhà ăn tráng miệng hay giải khát khi bạn đi picnic, chẳng may cà rem ấy bị chua, hãy để nó vào một chai lớn, đậy nắp kín lại rồi lắc mạnh thật mạnh. Một lát sau là cà rem lại có vị ngọt như cũ.

THU TRÚC (ghi)

con đường dài nhất

Con đường xe tự động đi được và dài nhất thế giới là xa lộ Liên Mỹ Pan American dài 13 859 dặm Anh từ Anchorage (Alaska) tới Nam bộ Chí Lợi. Đường phố dài nhất là Fiqueroa Street dài 30 dặm Anh từ Đại lộ Colorado tới xa lộ bờ biển Thái Bình dương.

đường kẹt xe nhất

Nơi kẹt xe nhất thế giới là Đông Kinh. Chỉ có 9 phần 100 của diện tích thành phố đường đi lại. So với Luân Đôn 23 phần 100, Nữ Ước 35 phần 100 và Hoa Thịnh Đốn 43 phần 100.

NHỊ LANG (sưu tầm)

LÁ THƯ TỪ THÀNH PHỐ XA MỜ VÀNH KHUYẾN

Em yêu,

Bây giờ, ở nửa quả địa cầu rực rỡ bên này, anh đang viết cho em đây, những dòng chữ mà anh đã định viết từ lâu lắm nhưng rồi mãi tới hôm nay, nó mới rời khỏi trí óc anh để bay về em, người em nhỏ mà anh hằng thương yêu biết mấy. Em có thể xem lá thư này như những lời tâm sự của anh dành riêng cho em, hay nó là ý nghĩ của tất cả những người đã trót sa chân vào cái đọa đày của cuộc sống, mắt không còn trong, tóc không còn xanh mượt, và tâm hồn thì (em ơi đau đớn cho anh biết mấy, mảnh linh hồn ngày xưa anh vẫn thường tự hào trong suốt như một phiến đá cẩm thạch) đã bị nhát dao búa nào xẻ những đường ngang dọc rồi em. Nhưng dù sao, anh cũng cảm thấy được an ủi đôi chút, bởi vì cứ mỗi lần anh dẫm phải gai góc của cuộc đời thì hình ảnh thời thơ ấu của chúng ta lại hiện ra, dịu dàng như một dòng suối, tươi mát như một bãi cỏ xanh, êm đềm như tấm thảm nhung. Nhưng trong hương vị ngọt ngào ấy, anh cũng thoáng thấy mùi vị cay đắng của một thứ trái lạ nào không tên, như trong hạnh phúc nào rồi cũng có sự chia rẽ phải không em? Anh nhớ đã đọc trong một quyển sách nào đó, một nhà văn tuổi thơ viết «...Thiên đường thuở mới biết thì mênh mông lắm, anh nghĩ rồi lớn lên, thiên đường ấy cứ hẹp dần mãi cho đến nỗi chỉ một mình mình đứng mới vừa. Riêng có thiên đường của anh vẫn còn thênh thang như nguyên vẹn năm năm về trước, bé ạ. Vì thiên đường nào của anh đại đột lắm, lạ lùng lắm. Thiên đường mà anh biết rồi, muôn đời vẫn còn cô đơn trong trí tưởng anh...»

Em yêu, và bây giờ anh cũng đang muốn mở hộp bút chì hai mươi bốn màu ra để mà vẽ lại những hình ảnh yêu dấu ngày xưa.

LÁ THƯ TỪ THÀNH PHỐ XA MỜ VÀNH KHUYẾN

Em yêu,

Bây giờ, ở nửa quả địa cầu rực rỡ bên này, anh đang viết cho em đây, những dòng chữ mà anh đã định viết từ lâu lắm nhưng rồi mãi tới hôm nay, nó mới rời khỏi trí óc anh để bay về em, người em nhỏ mà anh hằng thương yêu biết mấy. Em có thể xem lá thư này như những lời tâm sự của anh dành riêng cho em, hay nó là ý nghĩ của tất cả những người đã trót sa chân vào cái đọa đày của cuộc sống, mắt không còn trong, tóc không còn xanh mượt, và tâm hồn thì (em ơi đau đớn cho anh biết mấy, mảnh linh hồn ngày xưa anh vẫn thường tự hào trong suốt như một phiến đá cẩm thạch) đã bị nhát dao búa nào xẻ những đường ngang dọc rồi em. Nhưng dù sao, anh cũng cảm thấy được an ủi đôi chút, bởi vì cứ mỗi lần anh đắm phải gai góc của cuộc đời thì hình ảnh thời thơ ấu của chúng ta lại hiện ra, dịu dàng như một dòng suối, tươi mát như một bãi cỏ xanh, êm đềm như tấm thảm nhung. Nhưng trong hương vị ngọt ngào ấy, anh cũng thoảng thấy mùi vị cay đắng của một thứ trái lạ nào không tên, như trong hạnh phúc nào rồi cũng có sự chia rẽ phải không em? Anh nhớ đã đọc trong một quyển sách nào đó, một nhà văn tuổi thơ viết «...Thiên đường thuở mới biết thì mệnh mỏng lắm, anh nghĩ rồi lớn lên, thiên đường ấy cứ hẹp dần mãi cho đến nỗi chỉ một mình mình đứng mới vừa. Riêng có thiên đường của anh vẫn còn thênh thang như nguyên vẹn năm năm về trước, bé ạ. Vì thiên đường nào của anh đại đột lắm, lạ lùng lắm. Thiên đường mà anh biết rồi, muôn đời vẫn còn cô đơn trong trí tưởng anh...»

Em yêu, và bây giờ anh cũng đang muốn mở hộp bút chỉ hai mươi bốn màu ra để mà vẽ lại những hình ảnh yêu dấu ngày xưa.

truyện dài ĐINH TIẾN LUYỆN

Kim đỏ mặt :

- Chú chịu khó nịnh ghê. Nịnh là nghề của con trai phải không chú?
- Điều đó tôi không biết à.

Trực nhìn Kim, con bé nhìn lại không chút ngượng, không giống như những cô gái khác hề biết cậu trai nào nhìn mình làm bộ lơ đi, nhất là cô gái nào cũng vậy, ưa đưa tay lên vuốt tóc. Hai môi cười gần nhau. Mỗi nho môi táo, môi thơm hoa hồng, tinh khiết hương ngọc lan. Trực vội quay đi và chàng biết là mình phải đứng lên rời khỏi gốc cây :

— Quên mất, sáng ray tôi có hẹn 10 giờ.

Kim nắm lấy tay Trực, những ngón tay với những ngón tay :

- Kim đã nói Kim bắt cóc chú suốt buổi sáng nay mà.
- Không được, tôi phải đi ngay, trễ mất rồi.
- Nếu là cô bạn gái, để nàng leo cây một bữa cho vui vẻ.
- Đừng nhảm.
- Nhưng Kim bắt cóc chú.

Mười ngón tay Kim khóa chặt lấy bàn tay Trực :

— Bộ chú... ghét Kim lắm hở?

Trực khẽ gỡ những ngón tay của Kim ra :

— Đừng vậy, kỳ lắm, để tôi về chứ nhỉ.

Càng làm ra vẻ tránh Kim thì con bé lại cứ quấn lấy Trực. Cuối cùng Trực phải cố bắt chước cái vẻ tự nhiên, cái tự nhiên của cô gái đã hơn mười sáu tuổi. Ở hay, Trực nghĩ, ở tuổi đó một đứa con gái lại không có một chút e thẹn, ngượng ngập nào sao? Thực sự cô ta còn ngây thơ thế,

vô tư thế thì quý giá quá. Nhưng rõ ràng là Kim đã lớn, lớn nhìn thấy trong môi mắt, trên thân mình.

— Kim hỏi tội chú, tại sao chú bảo với nhỏ Hương là đừng bắt chước Kim gọi chú bằng chú ?

— Ừ nhỉ, tôi quên mất lý do rồi.

— Phải nói là ừ nhỉ, chú quên mất lý do rồi. Cho chú nói lại.

Trực cười với Kim, cười với mắt Kim :

— Ừ nhỉ, chú nhớ ra lý do rồi.

— Chú nói lý do gì ?

— Lý do các cô thích gọi tiếng chú. Chú là chú em phải không ? Hèn chi tôi bị các cô bắt nạt hoài.

Kim buông tay Trực ra, làm mặt giận :

— Kim không ưa lối nói chuyện như thế một chút nào hết.

Kim xoay lưng bước đi. Bây giờ Trực mới để ý đôi chân không mang dép của Kim, đi chân trần trên cỏ có lẽ là một điều thú. Trực lững thững theo Kim, thay vì chàng nhớ chuyện bịa ra một cuộc hẹn để phải về ngay từ hồi nãy, và chàng phải về ngay. Người con gái nào giận dỗi cũng dễ thương, Trực với nụ cười nửa môi, nửa môi còn ngậm đầu thuốc lá :

— Đi bắt cần nhìn trời đất thế coi chừng chân đạp phải gai bây giờ

— Vườn này không có gai.

— Nhưng vườn nào cũng rất có thể có sâu.

Tưởng như chân chân Kim đã đạp nhằm trúng một con sâu nào đó và cô ta bắt chợt xoay người chạy xô lại phía Trực như có thể ôm chầm lấy Trực. Kim đá vào ống chân Trực :

— Đừng dọa tôi, tôi không sợ đâu.

— Không sợ thì thôi chứ, cơ sao lại thù hằn tôi dữ.

Đưa tay phủi ống quần. Trực làm bộ kêu đau quá, muốn gãy rời xương ra, ui da, dám phải bó bột lắm chứ không giòn đâu. Kim phì cười :

— Con trai gì mà yếu như sên.

Trực cười theo, ừ ừ, trâu bò đá không sao nhưng chân con gái đá thì ngã, ngã xỉu luôn.

— Chú đừng có chửi xéo con gái nhé.

— Thôi chứ, bày đặt chi lắm điều.

— Huề đi.

— Ừ, huề.

Hai tay Kim lại bám lấy vai Trực, như đánh đu trên cánh vai Trực. Ta lại thua mất thôi.

— Chú không được phản đối nữa đó nha.

— Phản đối chi ?

— Kim kêu chú bằng chú.

— Dứt khoát xong chuyện đó.

— Chú có tiến bộ rồi.

Trực chậm rãi bước đi, vừa cúi xuống chằm điều thuốc khác :

— Rồi có sao không ?

— Chú giồng tay đàn tây ban cầm Adamo quá.

— Rồi có sao không ?

— Trông chú bỏ ác ôn.

— Rồi có sao không ?

— Kim yêu chú ghê gớm.

Trực giật mình đứng khựng lại, chàng phả khói thuốc đầu vào đầy hai mắt đưa con gái mới lớn đang đậu trên vai mình. Mi nói gì nghe lạ vậy nhỉ. Khói thuốc ôm lấy khuôn mặt Kim vài giây rồi lan rộng, loãng tan mất và Trực thấy rõ đôi mắt ấy, đôi mắt ngây ngất say ấy đã làm chàng luống cuống quay đi. Trực cười với riêng mình, làm gì có chuyện tỏ tình của một cô bé mới lớn cách tự nhiên thế này nhỉ. Mi đừng đùa lớn như vậy.

— Tại sao chú lại cười ?

— Đừng đùa chứ.

— Bộ chú vẫn coi Kim còn con nít phải không ?

— ...

— Kim nói Kim yêu chú như thế không được sao ?

Trực cười gằn, điều thuốc lệch trên môi :

— Đừng đùa, Trực đập đập vào vai Kim, chân đừng dẫm trên cái ống nước nó phun ướt hết bây giờ đấy cô ạ.

Hai chân Kim vẫn dẫm trên cái ống cao su dẫn nước tưới cây trong vườn, ở đoạn ống gần đấy có hở một lỗ nhỏ khiến nước phun cao, khi Kim dẫm chân lên cái vòi ấy lại phun cao thêm nữa, bắn tung nước tới chỗ hai người.

— Buông chân ra.

— Không buông.

— Tính tắm ở giữa vườn hay sao, ơ hay...

— Cho ướt hết quần áo luôn.

— Cô thích thế thì mặc cô, buông tay cho tôi chạy đi chứ.

— Cho chú cùng ướt luôn.

Nước phun cao, bám đầy vào tóc, phun đầy vào mặt hai người. Trực đẩy mạnh Kim ra và vùng chạy về phía cổng.

— Không thoát được đâu chú ơi !

Kim chạy tới giằng lấy cái đầu vòi nước từ tay người làm vườn và hướng về phía cổng phun nước vào người Trực. Kim cười lớn, cười đắc

thắng. Nhưng cô ta chưa hướng dẫn được cho vòi nước phun trúng vào người Trục thì Trục đã mở được cái then công và nhào ra ngoài. Kim phun vào cánh cổng sắt nước đổ rào rào. Kim cười lớn, cười đắc thắng :

- Thua hử chú ?
- Thua to rồi.
- Kim rửa xe cho chú nhé.
- Đừng đùa.

Kim cười khanh khách :

- Phun nước vào bình xăng có sao không chú ?

Trục hoảng hốt ló đầu vào thì liền bị Kim xịt nước suýt trúng người.

- Đừng đùa nữa Kim, đề chú lấy xe về.

Kim trả cái vòi nước lại cho người làm vườn, đầu tóc, mặt mũi cô ta đã ướt đầm nước từ hồi nãy bây giờ còn ướt khắp mình. Trục trở vào với cái khăn tay lau mặt và vuốt lại tóc :

- Kim đùa quá, ba mẹ biết về la cho mà xem.

Trục nói to thể để cho người làm vườn cùng vài ba người nhà giúp việc có thể nghe. Chàng muốn đóng một vai một người đã lớn, chững chạc ở lời nói và cử chỉ, lúc này. Kim có vẻ rất thích thú với trò chơi của mình vừa rồi. Kim cười lớn, những hạt nước bám trên tóc, trên mặt trên cổ cùng cười theo.

- Kim tha cho chú một lần.
- Ủ ừ, cảm ơn một đời.

Trục ngồi lên xe và đạp máy, máy chưa nổ ngay thì Kim đã leo lên ngồi sau ôm cứng lấy Trục. Kim reo to, hân hoan :

- Bất cứ lúc nào bất cứ đâu, cũng hai ta.

Trục la lớn :

- Đi đâu đây ?
- Bất cứ lúc nào bất cứ đâu.
- Đứng nhắm cô bé, đề cho tôi về.

Trục vọt xe ra cổng, Trục nhớ tới Thiên Hương và cuộc xe quá giang từ cổng vào nhà. Trục thấy cây me ở góc vườn và nhớ một con sóc xám đã từ trên cây me đó chui xuống và cầm bánh mì bằng hai chân trước nhồm nhồm trông rất dễ thương. Đôi mắt Thiên Hương cũng rất dễ thương. Tới cổng Trục đuổi Kim xuống, Kim không xuống, hai tay vẫn ôm cứng ngang người Trục. Trục cảm thấy những giọt nước lạnh thấm trên lưng chàng, cổ chàng và đầu Kim đã ngã trên vai chàng. Giọng nàng đôi khác :

- Trông chú càng giống Adamo chú Trục ạ.
 - Cảm ơn cô, tôi ghét diện mạo cái thằng đó thậm tệ.
 - Hề chi, Kim yêu hẳn ghé gớm là được rồi.
- Trục quát lớn :

- Đừng đùa nữa.

Kim nhảy xuống :

- Cũng được.

Cô bé làm một cử chỉ mệt mỏi, bất mãn lững thững khi quay trở vào. Trục tự mở cổng lấy và lao xe ra khỏi nhà Kim.

- Mi làm ta chóng cả mặt.

Đưa con gái mới lớn làm Trục chóng cả mặt trong buổi sáng chủ nhật đẹp trời. Thật rắc rối quá. Hai mươi năm hai mươi sáu tuổi đầu để cho một đứa con gái mới hơn mười sáu tuổi « bắt nạt » mà phải làm tỉnh, làm ngơ.

Mười một giờ hơn, khoảng thời gian nhỏ còn lại đợi giờ cơm không còn đủ để làm một chuyện gì.

Buổi sáng đã xếp đặt vài ba công việc nhưng lại bỏ rơi tất cả mất ở trên ban công, trong vườn nhà Kim. Lát nữa gặp Hiền có lẽ hẳn sẽ túm ngay lấy mà la lối vì đã hẹn chỗ nó đi làng quăng vài nơi mà lại bắt nó nằm đợi dài người ở nhà trọ. Trục ghé qua quán cơm trọ sớm, thay vì thường ngày chàng vẫn là kẻ được dọn ăn lại những thức đã nguội tanh. Hiền đã có sẵn ở đó từ bao giờ. Trục phải làm một màn cáo lỗi linh đình vì Trục biết bạn có tính giận dữ rất ư là con gái :

- Lối lộn bạn ta, hận quá, kẹt chuyện không dứt ra được. Xin lỗi lớn.

Hiền cười :

- Lại chuyện hai nàng tiên nga chứ gì.

Trục lơ chuyện :

- Cuộc bộ tới đây à ?
- Nhờ đợi cậu mà đọc được cuốn sách ngắn hay quá. Mới tới xong, mà đang la lối cậu, bao giờ về Trung mà không cho má hay.

- Mai, sáng mai.

(Còn tiếp)

đã có bán tại các hiệu sách lớn trên toàn quốc

THỬ HÒA ĐIỀU SỐNG

của nhà văn **VÕ ĐÌNH CƯỜNG**

sách do nhà AN TIÊM xuất bản

nhà ĐỒNG NAI tổng phát hành

quỳnh tiên • duy nguyên

(tiếp theo trang 14)

Mơ hồ tôi có cảm tưởng chỗ nút không bao giờ hàn gắn được. Một mũi tên vừa phóng ra vun vút, không níu kéo, trì hoãn không cho ghim sâu vào một nơi nào đó...

Suốt quãng đường về nhà Bảo Kim, chúng tôi nói chuyện rất ít. Kim hỏi tôi về thành phố mà tôi vừa rời bỏ lúc sáng. Tôi đáp bằng quơ, một mội mà đầu óc lảng đãng từng ý nghĩ vừa rời rã mà vừa êm dịu. Tôi không rõ có phải học trái cây của Quỳnh Tiên. Hay Tiên vẫn chưa hay sáng này tôi sẽ đi, rồi nhìn món quà nhỏ đặt trên bàn học Tiên sẽ nghĩ gì? Buồn? Vui?

Luồng gió nhẹ thổi qua, tôi hơi rùng mình. Tôi nhìn sang. Không còn tà áo dài quần quít bước chân, mái tóc dài đen mượt thả bay trong gió...

Đến nhà Kim chúng tôi dừng lại. Nàng thò tay mở cửa. Cánh cửa có nhiều hoa tím đan vào nhau bên trên. Chúng tôi đứng nói chuyện một lúc dưới bóng mát êm dịu đó. Hương của đủ loại hoa ướp nồng hương đất quện trong không khí. Chung quanh chúng tôi thật nhiều hoa, tôi nghe âm ả. Tôi lại tiếc về mái tóc Bảo Kim, tôi không thể nào hiểu quan niệm thẩm mỹ của Bảo Kim ra sao. Kim mở túi xách, lấy ra một quyển sách đưa cho tôi. Kim bảo nàng vừa mua lúc sáng, hỏi tôi xem chưa? Tôi lắc đầu, lật lật vài trang. Kim thò tay ngắt một đóa hồng nhưng màu trắng. Đóa hồng đã nở cả ra, phô hết những cánh khép nép. Và bên trong nhụy hoa gần rữa, lấm tấm chấm đen. Kim nhìn một lát xong vắt xuống cổ. Kim nói:

— Những đóa hoa cũ, đã tàn, thường bị người ta vất đi phải không anh?

— Đúng vậy, không ai giữ làm gì một cành hoa tàn. Nhất là ở đây thiếu gì hoa đẹp...

Bảo Kim nhìn tôi. Con gái tế nhị hơn con trai nhiều, con gái hay chú ý những cái nhỏ nhặt thường những câu nói đều gợi trong đó, nhiều nghĩa. Nghĩa đen nghĩa bóng, ám chỉ gửi gắm này nọ.

— Cũng như những vật cũ mà người ta đã biết rõ, đã thường thờ vẻ đẹp, yêu quý nó khi xưa đều bị gạt bỏ trong một thời gian ngắn thích thú...

Tôi nhìn Kim. Thường chúng tôi ít nói chuyện với nhau bằng những câu khó hiểu. Rất nhanh tôi hiểu ngay ý Kim muốn nói. Tôi nhìn vào cặp mắt hàng. Cặp mắt thôi, tôi không muốn thấy mái tóc cũn cởn của nàng.

— Có nhiều vật cũ nhưng vẫn giữ nguyên vẻ đẹp, cao quý, những vật bất khả thay thế...

— Anh muốn nói đến...

— Những đồ vật trong bảo tàng viện!

— Kim không thích bất cứ gì trong bảo tàng viện.

Có lẽ Kim muốn nói Kim không muốn ai xem nàng như món đồ cũ, chỉ được nhìn ngắm, quý giá với cặp mắt lạnh nhạt. Thay vì nói câu đó,

nàng với tay ngắt một cành hồng màu vàng vừa hé nở, còn tươi thắm đưa cho tôi. Bảo Kim kéo công ra một chút, bước nhanh vào.

— Thôi, em về...

Tôi quay ra với đóa hồng màu vàng.

— Anh về.

Và tôi có cảm tưởng, rất lâu tôi mới gặp lại Bảo Kim.

Căn nhà vẫn không có gì lạ. Chỉ có một chút bụi mỏng phẳng phất dần đây. Cả nhà đi vắng, tôi lấy chìa khóa mắc ở cây đinh góc cửa. Loay hoay tìm chìa khóa, tôi tìm thấy vài cánh hoa giấy trong túi áo. Hoa giấy trên cổng nhà Quỳnh Tiên. Tôi đứng hơi thần thờ, rồi mở cửa, hơi lạnh như tờ trong nền gạch bóng toát ra.

Mở cửa phòng tôi thấy một chút bụi bay lên. Tất cả vẫn như ngày còn ở đây, một số tiếng động, hình ảnh que, thuộc. Tôi mở cửa sổ, thấy màu xanh ngon mát của lá, ngõ gốc ngọc lan ở thành phố rất xa. Quay vào nằm trên mặt nệm lấm tấm từng hạt bụi. Bất chợt nghe buồn bã và cơ thể cơ hồ rời rã từng đoạn chung quanh tôi im lặng và vắng ngắt. Tôi nhớ đến ngày ngõ ngang đến nhà Huy. Nhớ căn phòng nhỏ, xinh xắn và xưa cũ mà lúc sáng tôi đã đứng rất lâu ở đó. Nhớ gió lộng và nắng gắt ngập tràn. Ngỡ là về lại thành phố cũ sẽ gặp lại vui mừng.

Tôi mở cassette, tiếng hát Lê Uyên Phương ma quái quện vào nhau tan loãng trong phòng, ngấm sâu vào từng mạch máu. Tôi lật quyển Album ra xem. Từ thứ nhất, tấm ảnh Bảo Kim. Tấm ảnh tôi chụp. Bảo Kim trong vườn nhà nàng. Tóc dài đen mượt đứng giữa các loài hoa. Hình ảnh tươi mát và yêu đời. Đầu còn nữa, với mái tóc mà Kim ngỡ giống Audrey Hepburn. Giã từ, giã từ mái tóc dài chấm vai Bảo Kim. Giã từ mái tóc hay giã từ Bảo Kim?

Quyển Album này của anh Nghi cho tôi, lúc đang học quân sự ở Quang Trung. Ngoài bìa, hàng chữ Trung Tâm Huấn Luyện Q.T. Q.T, nghe quen quen. Đúng rồi, Quỳnh Tiên. Tôi lật lật vài trang chợt nhớ quay quắt mái tóc dài xoả ngang vai. Từng sợi nhỏ, đen huyền, rối bời đan lấy nhau trong làn về quê ngoại. Tỏa đen đan lẫn nhau hay đan cả hồn ai, bối rối.

Tôi biết chắc chắn, bây giờ tôi đang buồn. Nỗi buồn chán từ lúc về đây, gặp lại Bảo Kim xa lạ. Như một ngọn rễ non mọc nhanh kinh khiếp và chóng già, len lõi khắp nơi. Tôi biết chắc chắn tôi đang ở lại thành phố cũ. Tôi không hề biết bao giờ sẽ trở lại thành phố đó. Thành phố mới và thân thiết, có mái tóc dài chấm vai và dáng người thon thon. Tôi không biết Quỳnh Tiên giờ đang làm gì. Buồn vui? Như bóng mây, đến quen thuộc một tuần, ra đi có để lại gì không nhỉ?

Quỳnh Tiên, công chúa Quỳnh Tiên đang làm gì? Buổi trưa nghe nhạc hay soi gương bên cửa. Hay ra giếng nhìn xuống dưới, tóc bay bay che cặp mắt ướt môi hồng.

Và tôi biết chắc chắn, tôi đã yêu mái tóc dài, che đường ngôi giữa của Quỳnh Tiên.

Ngày mai có lẽ tôi sẽ ra bưu điện gửi thư cho Huy. Hay nói đúng hơn cánh thư gửi về một số trên con đường Ngô Quyền thành phố đó, con số ngôi nhà có căn phòng của nàng công chúa...

Nguyên tác : VACANCES ROMAINES của IAN HUNTER
và WILLIAM WYLER • Bản viết văn : HOÀNG HẢI THỦY

— Các bạn vào đi chứ ? Có chỗ rồi...

Tiếng gọi của Vĩnh Xuân kéo hai người trở về thực tại.

Hoàng Giang thở ra một hơi nhẹ. Chàng vừa thoát khỏi một cuộc phong hầu ly kỳ. Nếu lúc đó người thiếu nữ bảo chàng qui gối, chắc là chàng đã làm theo lời nàng.

Bên trong du thuyền là một căn phòng rộng và dài, treo đèn kết hoa chật ních những người. Toàn là người trẻ. An bước vào đó và có cảm tưởng như tất cả những người trẻ tuổi ở La Mã đêm nay đều hẹn nhau quy tụ hết ở đây. Và người ta nhảy như là điên vậy. Sức sống và lòng yêu đời của họ như biểu lộ trong nhịp nhảy. Họ nhảy cho đến lúc nào choáng váng, hệt hơi, rời rã tay chân mới chịu tạm ngừng để ngồi vài phút, uống một ly nước lấy lại sức để rồi lại nhảy nữa.

Khung cảnh tung bừng này trái ngược hẳn với những dạ vũ mà nàng công chúa từng chủ tọa. Trong những dạ vũ trước đây nàng toàn phải nhảy với những ông đại sứ già, trang trọng và cứng nhắc, và toàn là nhịp luân vũ. Vì vậy khiêu vũ đối với nàng là một việc nàng cần làm vì không thể tránh được. Đêm nay, nhìn những người trẻ tuổi này khiêu vũ say sưa, nàng mới hiểu khiêu vũ là gì.

Như hễ còn choáng váng vì cuộc phong hầu trượt dưới trăng vàng, Hoàng Giang ngồi ngây và người chủ trì mọi chuyện là Vĩnh Xuân. Chàng

gọi champagne và bây giờ, chàng đã mang máy hình lớn cùng với flash để chụp nàng công chúa nhưng chàng chưa biết phải làm sao để có thể chụp được hình nàng mà không bị nàng phản đối hay lộ hình tích. May mắn cho Vĩnh Xuân là trong phòng này có vài chàng thợ chụp hình dạo hành nghề, ánh đèn flash nhấp nháy sáng lên khắp góc. Trong cảnh vui nhộn này, chẳng ai chú ý đến việc chụp hình. Vĩnh Xuân nghĩ đến chuyện chàng có thể nấp lẫn trong đám người kia và nàng công chúa bị lôi cuốn vào cuộc vui sẽ không biết là nàng bị chụp hình. Ánh flash có lóe lên ngay trước mặt nàng, vẫn có thể tin rằng nàng tưởng đó là đèn chụp hình người nào khác.

Một chàng thanh niên bỗng đứng hiện ra trước mặt An. Chàng này là vui như gặp người quen thân, rất thân nữa là khác :

— Tôi tưởng cô không tới chứ. Đó cô coi, vui không, tôi nói đúng không. Cam đoan với cô cả La Mã không nơi nào vui bằng ở đây.

Chàng thanh niên thuộc loại «mày râu nhẵn nhụi, áo quần bảnh bao» làm như bắt được vàng. Chàng chính là nhà nghệ sĩ uốn tóc tác giả mái tóc mới của An. Nàng mỉm cười thích thú khi thấy Hoàng Giang ngạc nhiên, thắc mắc nhưng không tiện hỏi người lạ là ai. Nàng nghĩ thầm : « Ít ra mình cũng có một người bạn nữa ở đây nữa chứ ».

Và nàng trịnh trọng giới thiệu :

— Đây là ông Hoàng Giang, bạn tôi.

Chàng thợ uốn tóc mau mắn :

— Hân hạnh. Xin tự giới thiệu tôi là Mario.

Và Mario hãnh diện tiếp :

— Tôi là người sửa mái tóc cho cô đây.

— Anh ấy cũng là người — An tiếp lời — chỉ cho An đến chơi nơi này.

Ban nhạc bắt đầu bằng bản rumba vui nhộn. Hai bàn chân Mario nằm trong đôi giày da nhỏ xíu, bóng loáng, tự động di chuyển trên sàn :

— Xin phép bạn cho tôi được nhảy với cô đây bản này.

Đúng phép lịch sự, Mario nói với Hoàng Giang. Chàng phóng viên tuy rất không muốn nhưng cũng vì lịch sự, phải vui vẻ đáp :

— Xin bạn cứ mời cô ấy.

Chàng nghĩ rằng rất có thể nàng công chúa sẽ từ chối, vì lẽ giản dị là nàng có thể không biết nhảy điệu rumba. Nhưng An sốt sắng đứng dậy. Nàng công chúa vò ai thợ uốn tóc đi vào đám đông trên sàn nhảy.

Vĩnh Xuân trở lại bàn, hốt hoảng và lo ngại hỏi bạn :

— Ê... Nàng nhảy với ai vậy ?

Hoàng Giang cố lấy vẻ nghiêm trang :

— Chuyện khó tin nhưng có thật... Nàng đang nhảy với anh thợ uốn tóc hồi chiều này từng cắt tóc cho nàng..

Vĩnh Xuân cười đến gặp đôi người xuống :

— Công chúa khiêu vũ với thợ uốn tóc ! Chuyện này trở thành hài kịch mất...

Chợt nhớ ra nhiệm vụ nhà nghề của mình, Vĩnh Xuân ngừng ngay cười :
— Nàng công chúa khiêu vũ với anh thợ uống tóc thành La Mã. Bức hình này thật tuyệt... Tôi phải liều chụp nàng. Bức hình này sẽ là bức hình giá trị nhất ..

Chàng nhiếp ảnh chạy biến đến nấp sau một thân cột, mở máy hình hướng về phía sàn nhảy. Ánh đèn flash thi nhau lóe lên, nhưng nàng công chúa, chàng thợ uốn tóc nghệ sĩ cũng như tất cả mọi người đang say với điệu nhạc, chẳng ai để ý tới việc chụp ảnh.

Nhưng không phải tất cả mọi người có mặt dưới du thuyền biến thành khiêu vũ trường này đều là những người trẻ tuổi và đều tới đây để nhảy nhót và nghe nhạc. Trong số những người ngồi quanh bar rượu có hai ông đứng tuổi, ăn bận đúng đắn đúng kiểu công chức gương mẫu : y phục đen, đội nón nữ mềm, một vị còn xách theo cây ba toong. Hai vị này ngồi khuất sau một góc cột, trước mặt họ là hai chai la ve nhưng cả hai cùng không ai uống. Họ ngồi đó mắt luôn nhìn quanh như để chờ đón hay tìm kiếm ai đó. Chỗ họ ngồi tuy khuất nhưng có thể nhìn khắp cả khiêu vũ trường, nhất là nhìn rõ lối cửa vào. Họ ngồi đó không ai để ý đến họ nhưng họ để ý tới tất cả.

Khi Hoàng Giang đưa An bước qua khung cửa treo đèn kết hoa vào phòng khiêu vũ, hai người đàn ông bí mật ngồi đó đã nhìn ngay thấy An.

Họ đưa mắt mắt nhìn nhau như muốn trao đổi nhau những lời đại khái. « Phải đây không ? Coi lại hình xem. »

Một ông rút một tấm hình nhỏ ra nhìn ngắm. Cả hai cùng nghe nhìn theo người thiếu nữ vừa bước vào tới bàn nàng ngồi, rồi lại nhìn xuống hình. Họ ghé đầu vào nhau, thì thào :

— Giống quá. Nhưng sao lại tóc ngắn.

— Đúng rồi. Không thể nào sai được. Không thể có hai người giống nhau đến thế.

— Sao tóc lại ngắn ? Nghe nói tóc dài quá vai kia mà ?

— Có thể mới cắt. Tin tôi đi. Tôi nhận trách nhiệm cho. Nếu không đúng mình vẫn có thể xin lỗi kia mà. Ai biết chuyện gì.

— Làm àm lên để thiên hạ biết chuyện là tôi với ông lỗi thôi to đấy. Ông làm sao đó cho êm thì làm...

— Được rồi. Ông cứ tin ở tôi.

— Ông định làm gì bây giờ ?

— Tôi cho xe hơi tới đậu ở ngay cầu lên thuyền. Xong, tôi sẽ...

Hai ông châu đầu vào nhau sát hơn, họ như nói thầm vào tai nhau. Sau đó một ông lặng lẽ rời ghế đi ra ngoài. Ông xách ba toong ngồi lại, ông này có vẻ bồn chồn, nhấp nhòm không yên như người ngồi phải ở kiến lửa song vẫn cứ phải chịu trận.

Bản ru-ma ngừng, Mario đưa An trở về bàn. Nhạc trời bản tango. Đến lượt Hoàng Giang mời An nhảy. Vĩnh Xuân vẫn say mê làm phận sự. Chàng xách máy hình lủi từ góc phòng này sang góc phòng khác, đôi chỗ luôn luôn để lên chụp hình nàng công chúa đang khiêu vũ.

Bản tango ngừng, các cặp nam nữ đưa nhau trở về bàn. Sàn nhảy đang có trật tự bỗng trở nên lộn xộn. Trong lúc không ai ngờ nhất, hai người đàn ông theo nhau ra sàn nhảy. Một ông xách cây ba toong vương phải áo Hoàng Giang :

— Xin lỗi... Xin lỗi...

Ông này chặn đường chàng. Ông thứ hai nắm nhẹ cánh tay An.

Nàng đi trước Hoàng Giang và thoát đầu nàng tưởng người nắm tay nàng chính là Hoàng Giang, và kính cần nói vừa đủ cho nàng nghe :

— Thưa công chúa. Xin mời công chúa trở về cho. Có xe hơi chờ công chúa ở cửa.

An giật mình nhìn lại. Lúc đó nàng mới thấy người nắm tay nàng là một ông lạ mặt chứ không phải là Hoàng Giang. Nàng la lên :

— Ông nói gì ?

Người đàn ông sợ hãi, ấp úng :

— Thưa... chúng tôi đã tìm được công chúa. Xin đừng làm ồn, mang tiếng. Khó cho chúng tôi.

An dăng tay ra :

— Ông làm rồi... Tôi không phải là...

Nàng đưa mắt tìm Hoàng Giang. Chàng đang ở xa nàng đến 10 thước và chàng cũng đang bị một người đàn ông ăn bận y hệt người đang làm phiền nàng ngăn lại.

Khi thấy An há miệng định la lên, người nhân viên cảnh sát đặc biệt có nhiệm vụ đi tìm nàng công chúa thượng khách mắt tích quyết định gấp rút đưa người thiếu nữ ra khỏi đây để tranh hậu quả tai hại. Ông ta nắm cổ tay nàng và kéo bừa nàng đi ra phía cửa.

Trong đám đông, một nhân viên cảnh sát bận thường phục thứ ba nhào tới cạnh nàng công chúa. Hai ông này nắm hai tay nàng và họ như nhấc bổng nàng lên, đưa nàng ra cửa. Đám đông nhao nhao, chưa ai hiểu chuyện gì xảy ra.

Nàng công chúa vùng vẫy, chống cự quyết liệt nhưng sức lực liễu yếu đào tơ ấy làm sao chống lại được những hai nhân viên thiệp nghệ bắt người. Nàng bị họ đưa đi như như một cánh hoa trôi trên sóng. Nàng la lên chói lói :

— Hoàng Giang.. Hoàng Giang.. Cứu tôi...

Hoàng Giang và Vĩnh Xuân cùng nghe rõ tiếng la họ cùng biết có chuyện gì xảy ra và họ phải làm gì. Hoàng Giang xô mạnh kẻ đang chặn bước chàng và nhảy theo An, Vĩnh Xuân cũng ôm máy ảnh nhảy tới...

Hai ông cảnh sát đang mãi giữ công chúa và không ngờ gặp phản ứng dữ dội nên bị đánh ngã ngay. Vũ trường náo loạn thật sự. Một cuộc loạn thật đã lập tức diễn ra. Nhiều cậu choai choai như chỉ chờ có người ra hiệu là nhảy vào đám đá nhau như điên. Ban nhạc bỗng dừng trôi một điệu swing giật gân. Trên sàn nhảy lúc đó, trong tiếng nhạc sôi nổi ấy, trình bày một cảnh náo loạn giống như cảnh một đám người điên khiêu vũ hơn là một trận đánh nhau.

(Còn nữa)

tuổi ngọc

và bạn ngọc

- NGUYỄN THỊ HỒNG MAI (Định Quán) : Cám ơn nhiều về những nhận định T.N của cháu. Mong nhận được ý kiến cháu luôn đề « Nuôi Dưỡng Tuổi Ngọc » sống hoài.
- NGỌC SƯƠNG (Huế) : Anh thấy cái « mũi tên » ở cuối trang giấy mà mở ra chỉ thấy hai tờ giấy trắng mờ mờ. Làm lần gì hay chưa viết tiếp hồ Sương.
- ÁI TÂN (Quảng Ngãi) : Chú đã « lưu ý TKT. Tường đã nghĩ, từ nay không có chuyện lấy bài của T.N đem đi đăng báo khác nữa. Đã có vài trường hợp tương tự xảy ra, chú rất lấy làm tiếc.
- LÊ THỊ BẠCH MAI : Bây giờ dẹp tự ái còm được rồi nhé, nhờ thỉnh thoảng viết cho TN một lần cho... đỡ buồn. Đã có kết quả rồi chứ ?
- TRẦN THỊ TRÂM HƯƠNG (Phú Nhuận) : Sách không đi tới khắp các nơi được là vì vài lý do chẳng hạn như phát hành không đều, hay nơi bán chưa kịp « còm mặng » hoặc không được biết tới, vân vân. Muốn chắc có cháu cứ xuống phố Lê Lợi là có đủ.
- TRẦN THỊ THOẠI TÚ (Ba Xuyên) : Cám ơn cháu, chú đã có phần « phê phán ». TN rất thân ái cùng bạn Ngọc, cháu không còn lý do gì để rụt rè nữa nhé. Gửi bài về TN mau lên.
- MẮT MÂY (Sài Gòn) : Khi gửi bài bạn nhớ theo dõi « Bài nhận được »

để biết nó đi đường bằng an. 2. Bài viết gửi đăng báo luôn nhớ viết một mặt đề để dành khi xếp chữ ; 3. Bút hiệu chưa trùng với ai cả.

- PHẠM HẢI NGÂN (Tam Kỳ) : Cám ơn cháu đã có lòng lo lắng cho chú và Tuổi Ngọc. Theo như sắc lệnh mới thì chú khỏi phải trình diện nữa rồi. Bài của cháu chú không có ý kiến gì. Khi nào thấy bài đăng thì cháu biết. Hãy cứ viết đi đã. Viết với những rung động chân thành nhất, cháu nhé.

- DÃ LAI SƯƠNG (?) : Có cứ viết gửi về. Tuổi Ngọc rất hân hạnh tiếp đón các sáng tác phẩm của các bạn từ mọi nơi.

- PHẠM NGỌC HUNG (Ninh Hòa) : Cái bút hiệu của em không quê một ly ông lão nào cả. Vương Trầm Ngân nghe cứ ngon như nem Ninh Hòa í. Tuần trước anh đi Tuy Hòa. Bây giờ đường làm mới nên xe đò không qua phố quận Ninh Hòa nữa nên không được ăn nem. Hãy gửi về đề chọn đăng dần. Thơ đăng ở T.N. lúc này do anh chọn đăng.

- ĐỀ TÊ TÊ HÁT (Phan Thiết) : T.N không có ra đề tài. Tự do mà. Nhưng đề tài là tình yêu : Yêu quê hương, gia đình, tuổi thơ, tuổi trẻ và yêu người mình yêu. Em hết thắc mắc chưa ?

- TRẦN NGỌC KHÁNH (Đà Lạt) : Sẽ ký tặng cháu vào trang thứ ba của cuốn NCTST khi có dịp lên Đà Lạt và gặp lại cháu ở giảng đường Spellman. « Bò sữa gặm cỏ cháy » được Bộ Thông Tin bỏ đi 1 phần 3 cuốn đã in nên còn phải viết lại cho ngoan ngoãn. « Về yêu hoa cúc » thì sẽ phát hành vào tháng 9, mùa khai trường.

- THANH CHÁU (Trần Phước Đức) : Em cứ làm những bài thơ ca ngợi tình yêu quê hương đi. Bởi vì tình yêu nó mong mênh lắm, nó không có giới hạn nẻo cả, em ạ !

- TRẦN LÊ (Phú Nhuận) : Đã đăng bài của ông ở số 60. Cám ơn ông đã dành cho tôi nhiều cảm tình.

- DU NHI (N.G.) : Đừng thêm khen những người viết văn tới cái độ hết chữ nghĩa để khen nếu như em cũng muốn trở thành người viết văn, em nhé ? Em nhớ chuyện lâu thật. Anh thì quên rồi. Em đã rõ anh ngồn ngồn công việc. Thỉnh thoảng nhớ viết cho anh.

- NGUYỄN THỊ THU HƯƠNG (Tam Kỳ) : Sẵn sàng giúp đỡ cháu. Nhưng tại sao phải buồn vì « văn thơ mình thua kém văn thơ bạn bè ». Giết cái nỗi buồn đó đi, bởi văn chương không có ai thua kém ai hết.

- HÀ VŨ PHONG (Sài Gòn) : Đến vào buổi sáng từ 9 giờ tới 11 giờ, trừ chủ nhật và thứ tư sẽ gặp chú. Nhờ người ở báo Văn kêu chú xuống rồi tự « xưng tên ». Con trai chi mà nhút nhát « dzậy » ?

- TỪ LÊ PHẠM (Sài Gòn) : Cám ơn em đã hỏi thăm anh về vụ đồn quân.

Có lẽ anh sẽ được động viên tại chỗ, em ạ ! Sẽ cố gắng làm T.N. hay hơn, đẹp hơn. Sức khỏe anh càng ngày càng sa sút. Mấy tháng nay Đ.T.L. lo công việc tòa soạn giúp anh đó. Rảnh em cứ ghé tòa soạn. Có gì đâu mà hồi hộp.

- LÊ THY HOA (Huỳnh số 10) : Thư của cháu thật cảm động. Trong chúng ta, không ai thích chiến tranh cả. Nhưng chiến tranh nó bắt chúng ta chấp nhận. Bởi vì con người quá nhỏ bé trong chiến tranh. Ý nghĩ của cháu hiền hòa như dân tộc mình. Niềm ao ước được ngồi trên chuyến tàu xuyên Việt đâu phải chỉ riêng là niềm ao ước của cháu. Chúng ta sẽ về thăm quê hương của nhau, một mai khi hòa bình. Đề cháu bớt thắc mắc : người trả lời thư của cháu là D.A. đó.

- NGUYỄN PHƯỚC HẢI (Đà Nẵng) : Bức thư « mặng mỗ » của bạn dài tới 4 trang giấy khổ lớn chứng tỏ rằng bạn rất thương T.N. Vàng, sẽ thiết thực hơn ở nhữag cuộc phỏng vấn sắp tới và hy vọng đẹp được « tự ái riêng tư ». Bạn hỏi tại sao T.N. không mở sổ vàng lạc quyền cứu trợ thì xin thưa rằng công việc này khó lắm. Tiền bạc chỉ cần cầu thả một chút là mang tiếng lem nhem, luộm thuộm. T.N. không có người lo riêng vụ này. Nên sợ « họa hổ bất thành ». Về hai việc bạn nhớ : 1) Phát hành báo ra Đàng Năng nhiều hay ít là do các nhà Phát hành. T.N. sẽ lưu ý họ là ở Đ.N. thiếu T.N. 2) Sẽ gửi tặng bạn 3 số báo ấy vì 3 số ấy vẫn còn.

- LÊ ĐỨC TIỀN (Tuy Hòa) : Anh không định ra Tuy Hòa, lại không có thói quen ghi địa chỉ của người quen vào sổ tay nên tuần trước ở T.H. hai

ngày anh đã không gặp em. Anh có nhờ các anh Phạm Ngọc Lư, Trần Huyền Ân tìm em nhưng vẫn không gặp em. Anh tới quán Cây Phượng ăn chè, đọc cái « áp phích » viết tay của em quảng cáo cho cuốn *Phượng Vỹ*, cảm động lắm. Lần sau có dịp ra T.H. anh sẽ ghé thăm em với địa chỉ chắc chắn. Mong em đừng trách anh nhé!

● HOÀNG MINH DŨNG (Phan Thiệt): Rất biết ơn bức thư 4 trang chữ nhỏ đầy tình thần xây dựng của ông. Nhưng ông so sánh T.N. với công việc văn chương của Phạm Quỳnh và Nguyễn Văn Vĩnh thì T.N. xấu hổ đấy, bởi công việc văn chương của T.N. là mảnh sành mà của P.Q, N.V.V. là ngọc bích. T.N. không được ai tài trợ cả. Có mỗi cái quảng cáo Kỹ Thương Ngân Hàng, từ số 62 sẽ hết. Ông đừng sợ bạn ngọc bị ru ngủ trong tình thế hôm nay. Cái chúng ta cần phải nghĩ là sau chiến tranh còn lại gì. Và những người đi chiến đấu còn sống trở về được cái gì. Cái gì ấy chính là TÌNH YÊU trên đời này. Hãy chỉ còn lại tình yêu, chúng ta sẽ làm lại mọi đồ nát vì chiến tranh. Mong ông hiểu giùm.

● H.Đ. (Huế): Đúng chú là dân gốc rau muống. Tại sao làm bạn của TN lại phải có điều kiện nhỉ? Cháu cứ gửi bài. Cái món hàng cháu gửi cho Chạp Phô không thể bày bán.

● ĐỖ THỊ LEN (Đà Lạt): Đừng bắt chú trả lời thư riêng. « Hãy làm việc và yêu thương » đó là lời khuyên của Victor Hugo mà chú chép lại tặng cháu. Sẽ gửi biểu cháu số báo đó.

● HUỶNH MINH (Phan Thiệt): Xin ông cứ tiếp tục gửi bài cộng tác. Rất cảm ơn ông.

● VÕ AN QUỐC (Qui Nhơn): Phải gửi nhiều và được chọn đăng nhiều thì mới biết rõ được đề góp ý với cháu về công việc sáng tác.

● NHƯ (Quảng Ngãi): Anh đoán ra tên em, tại em ký khó quá. Trầm Dế Thương cũng chỉ là bạn ngọc và anh không biết rõ có phải là Trần thị Trầm không. À, xông lên, đó là hy vọng của TN. Chỉ tiếc mình chưa một lần thừa thắng.

● CÚC MÙA THU (Huế): Thích đọc TN vì em đang ở tuổi ngọc. Lâu lâu hãy gửi một bài về, coi như gửi về một bông cúc cố đô. Rán chăm học, em nhé!

● PHAN MY MỸ (Quảng Ngãi): Phải biết nghỉ ngơi mà chịu khổ mới nên người. Hãy nghĩ còn nhiều người đau khổ hơn ta, em ạ! Bỏ ý nghĩ « đi hoang » đi. Bởi vì cuộc đời không ai để dành phần cơm cho những kẻ đi hoang.

● NGUYỄN THÁI TRUNG (Quảng Ngãi): Tuổi trẻ thường có trong lòng đến đấng...yêu như thế. Cháu khen lắm chú phát nguyện. Cảm ơn lời chúc của cháu.

● PHẠM THỊ MÂY TRÂM (S.G.): Chuyện gì lại phải « đánh bạo » để viết thư cho chú dữ vậy. Mục ấy đã bị « đẹp tiệm » theo ý kiến của bạn ngọc trong cuộc phỏng vấn nuôi dưỡng vừa qua. Cháu có thể viết cho mục khác. Văn, viết ngắn gọn. Bài thấy hay thì đăng, không có thể lệ gì cả.

● BABILAC (Tây Ninh): Sức mấy mà bỏ mục TNVN. Vậy cứ tà tà tâm sự sau khi thu dọn căn gác cho sạch sẽ. Muốn quen Nờ Phê Dung Ngã, hỏi chủ tiệm Chạp Phô.

BÀI NHẬN ĐƯỢC

từ bạn ngọc

văn

Nguyễn Thanh Tùng, Mây Trắng, Phượng Trắng, Nguyễn Đức Túy Đan, Như Mơ, Đông, Hà Minh Giang, Trương Vũ Tau Vân, Thy Vân, Mộng Từ Khuya, Hà Sài Gòn, Uyên Lan, Giang Thanh Bình, Nguyễn Thúy Ái, Ngọc Minh, Hồ Triều, Lê Tuy Hòa, Mây Buồn, Tường, Kim Quỳnh, Vũ Ngọc Thắng, Đặng Diễm Tiểu Mai, Trần thị Phổ Hạ, Trùng Mơ, Miên Miên, Hoàng Cổ Tiên, Nguyễn Tinh Lạc, Muộn Màng, Phan Thy Lê Uyên, Phiêu Vũ, Anna Như Nguyễn, Trần Thiên Thanh, Mặc Uyên, Viễn Lưu, Thy Vân, Hồ Đình Phạm Đăng, Phan Nhã, Thế Uy, Dê Ích Anh Vân, Sợi Tóc Dài, Thụy Giao, Trúc Sơn, Trịnh Nguyễn, Hát, Xê Tê, Trầm Thị Dế Thương, Lê Miên, Tuyên Thệ Chung Thủy, N.T. Thanh Thanh, Cung Thương, Phượng Lê Thúy, Phiêu Lãng, Jalau, Nguyễn Ngọc Iêng, Hát Bình Phương, Khánh Nguyễn Tiểu Muội, Vy Hương, Đỗ Hoa Huyền, Lương Công Võ, Linh Vũ, Tôn Nữ Diên Chiêu, Hoàng Cổ Tiên, Lệ Người Nay.

thơ

Võ Việt Hùng, Hàn Băng Tâm, Nghệ Việt Long, Võ Văn Thắng, Đoàn Văn Toàn, Nguyễn Thị Lê, Nguyễn Hoài Mỹ, Trần Vũ Đông, Thương Thị Ngọc Mai, Trầm Thụy Du, V.T 72, Ban Sơ, Dương Nguyệt Thu, Phiêu Vũ, Quỳnh Hương, Tôn Nữ Thu Dung, Tần Hoa, Nguyễn Nữ Đạm Tiên, Tâm Hoài Lan, Dê Ích Anh Vân, Tôn Nữ Thu Nga, Trần Ái Vũ, Hát Bình Phương, Thiên Phong, Ngũ Luân, Vũ Tuấn Thanh, Nguyễn Thủy, Trầm Lan Tuyên, Bến Cổ Loan Thanh, Nguyễn Miên Thương, Đoàn Thụy, Phượng Lê Thúy, Đào Linh Khanh, P. Lãng, Vũ Mai Ngự, Kim Kim, Trần Đức Giao, Phan Thanh Phương, Châu Uyên, Hạnh Du, Hoa Qui Vàng, Nguyễn Ngày Xưa, Trần Thị Phổ Hạ, Dĩ Vãng Lan Du, Thu giang, Như Hạ, Tùy Dương, Nguyễn Khiếu, Len xanh, Ngô Thanh Tùng, Trần Anh, Phạm Kha Mộng, Trương Vũ Thu Vân, Loan Thiêng Phong, H. Mật Thương, Nguyễn Thị Thu Hương, Đoàn Nam Giao, Hiền Khanh, Nhị Lang, Nhan Vi, Hoàng Cổ Tiên, Vương Trầm Ngân, Vũ Hoàng Hoa, Đồng Thảo, Lương Công Phượng Anh, Châu Uyên, Tôn Nữ Thu Nga, Thụy Ngày Xưa, Phan Văn Nghĩa, Anh Hoài Trâm, Lê Sinh, H.Đ., Nguyễn Sông Quan, Thương Hoàng, Hoài Châu, Hạ Phiên, Tôn Nữ Thu Dung, Nguyễn Ngọc Iêng, Ái Tân, Trần Tố Lê.

những đoạn trí nhớ rời • nguyên thị vọng vang

(Tiếp theo trang 24)

Dáng anh bước anh ra ngoài xiêu xiêu. Rồi cánh cửa đóng. Rồi tiếng chân xa. Mắt hút. Lại trở về vắng lặng, tịch liêu. Bắt đầu từ từ một khối điềm và bây giờ thì em quay trở lại với cô đơn, với một mình.

Rồi chúng mình sẽ khô, sẽ héo hon. Làm sao ngờ được cái ngày này lại xảy ra hôm nay. Một cách gai góc. Một cách ngọn ngành. Nỗi buồn đầu đời em chết cứng trong ghế. Em không chạy theo níu kéo, van nài anh trở lại. Nhưng anh ơi, cây buồn đã mọc rễ, đâm chồi trong tim em từ lúc ấy. Em biết. Anh dối lòng mình. Em biết. Những lời anh thốt ra là muôn vòng kim khí quấn siết tim anh.

Rồi chúng mình sẽ khô, sẽ héo hon. Như con chim đứng rĩa lông trên cành khô độc nhất. Rồi cũng chết quay, chết quắt trong lớp u sầu phủ kín khi con chim bậu bị tên thời ống đồng tàn ác giết chết thắm thương.

Rồi chúng mình sẽ khô, sẽ héo hon. Như Ngưu Lang Chức Nữ. Tháng bảy mưa ngâu còn có chim Ô thước bắt cầu gặp gỡ. Chứ như mình thì mãi mãi chẳng mong thấy mặt. Em biết. Ra đi đã có nghĩa là quay lưng, là cúi mặt, là vẫy chào.

Rồi chúng mình sẽ khô, sẽ héo hon sẽ nhớ nhau chất ngất, sẽ buồn khô chấp chùng. Chẳng thà chẳng biết nhau thôi. Biết rồi mỗi đứa một nơi thêm buồn.

Cho em gom hết nỗi đắng cay về phần mình. Cho em gom hết nỗi buồn về phần mình. Cho vào từng tế bào, mạch máu. Anh đừng xin lại một chút gì. Vì ngày mai thôi, một khung trời nữa sẽ mở ra mời đón. Và liệu anh có quên không. Quên Ngọc Trân sớm chiều riu rít. Quên cao nguyên nắng bụi, mưa bùn. Quên kỷ niệm. Quên giận hờn, hờ anh?

Hãy để em gom hết nỗi buồn, bởi từ ngày mai em chỉ còn một nửa linh hồn ở lại. Một nửa đã theo dấu chân anh. Xót xa chưa hở?

Và bây giờ, ngậm ngùi. Cho em gửi tặng anh đóa hồng đầu còn phồng kín kèm theo giọt nước mắt ngọt ngào.

ĐÃ PHÁT HÀNH

TẬP SAN TRIẾT HỌC

số mùa hạ 1972

CHỦ BIÊN : NGUYỄN SA